ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 29 Brána temnot.pdb

PDB Name: Vampýra - 29 Brána temnot
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti. Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, který mu tehdy ukradla Felidae.

Duncan Luther a George Romano - bývalý adept kněžství a bývalý primář, jsou žijící mrtví, nikoli však služebné kreatury, neboť byli kousnuti Lilith, jejíž nákaza má jiné účinky nežli upírská. Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Protože je lesbického založení, zamilovala se do Lilith. Její cit se však následkem magického moru obrátil v pravý opak: v důsledku toho se spojila proti Lilith s Landruem.

Upíři: Nikdo dosud nepoznal tajemství jejich skutečného původu, třebaže žijí v klanech vedle lidí už od pravěku. Jediný způsob, jak stvořit nového upíra, spočívá v tom, že se dá lidskému dítěti pít z Liliového kalichu černá upírská krev. Kodex upírům zakazuje zabíjet se navzájem. Lilith se proti tomu prohřešuje, a proto je nemilosrdně pronásledována.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivější na světlo.

Duncan Luther a George Romano mají jedno společné: jsou mrtvi a byli kousnuti Lilith. Nyní podléhají magickému programu, který je dovedl do Uruku v Iráku. Zatímco zde začali kopat, procitla ve Skotsku z dlouhého spánku zlodějka kalichu Felidae. Upírka poznala, že Lilith nezná své předurčení. Nabídla jí chybějící vědomosti - Lilith se ale musí napít z Liliového kalichu. Že by se tím současně zřekla lidské části své osobnosti, to jí Felidae zatajila.

Mrtví v Uruku mezitím vykopali podzemní jeskyni, ústící do takřka nekonečné chodby. Luther a Romano se vydali na cestu...

Také Landru pocítil, že je kalich znovu na světě a díky Bethině zradě se mu podařilo vtrhnout přímo doprostřed obřadu. On a Felidae se spolu znovu utkali po dvě stě šedesáti osmi letech. Tenkrát totiž Felidae strážci kalichu Landruovi tuto upírskou nesvátost ukradla. V tomto souboji po mnoha letech byli oba upíři těžce zraněni.

Landru se však jako vítěz s kalichem stáhl do Polska. Zde ze své vlastní krve stvořil Lazara, prvního nového upíra. A přece se mu syn nevydařil - díky Felidaině "pojistce proti krádeži". Lazarus následoval pud, který mu říkal: donést Liliový kalich zpět jeho majitelce! Nic a nikdo ho nemohl zastavit, neboť jeho tělo spalovalo energii neuvěřitelně rychle, přičemž vyvíjelo obrovskou sílu. Na cestě do Varšavy po sobě zanechával krvavou stopu. Landru i Lilith se mu postavili, avšak zadržel je magií kalichu a letadlem odletěl směrem do Austrálie. Landru se sice osvobodil z magického vězení rychleji než Lilith, avšak Lazara se mu už nepodařilo dohonit. Když se Lilith konečně dostala do Sydney byl už kalich opět v rukou Felidae. Jež se s ním stáhla do ústraní, aby ho vyčistila Ještě předtím s konečnou platností zbavila Beth. jež se ji pokusila zabít, posledních následků magického moru. Landru se to dozvěděl, když se pokusil Beth kontaktovat ve víře, že je mu stále ještě oddána.

Beth na něho poštvala svým křikem letištní policii a zatímco byl Landru zatčen jako úchylný pobuda. Beth a Lilith uprchly...

Adrian Doyle

Brána temnot

Sv.029

Oba muži, kteří byli tak rozdílným způsobem mrtvi, kráčeli mlčky a s nábožnou úctou podzemní chodbou. Hluboko v sobě cítili, že tohleto je vlastní cíl jejich dlouhé cesty.

Nepřišli sem do Uruku - onoho prastarého zaniklého města na území dnešního Iráku - společně, nýbrž jednotlivě a na sobě nezávisle. Přesto byl jejich cíl stále ještě tentýž: chodba, ležící po tisíce let pohřbena pod pískem pouště.

Zde se setkali. Vnitřní, nepřekonatelné puzení, slovy nepopsatelné, je svedlo dohromady, aby začali kopat...

Byli to George Romano a Duncan Luther.

Ten druhý byl bývalý adept kněžství, jehož život se důkladně zamotal od doby, co potkal tajemnou bytost jménem Lilith Edenová, která měla tu nejsvůdnější a nejerotičtější ženskou postavu, jakou kdy viděl. Zachránil ji před vymítáním ďábla a od té doby byly jejich osudy spolu tajuplným způsobem sepjaty. Byl stržen do víru příšerných událostí a na Lilithině straně se postavil upírům, kteří se ji snažili zabít, třebaže byla jednou z nich. Alespoň zpoloviny. Po otci byla člověk.

Před několika měsíci se Duncan Luther v Indii dostal do pasti svých protivníků a přišel o život.

Co se s ním dělo potom, se naprosto vymykalo jeho rozumu. Najednou se znovu probudil kdesi v Africe a nevěděl, komu za svůj druhý život "vděčí".

Avšak jeho druhý život už nebyl jako ten, který vedl dřív. Cítil se sice jako normální člověk z masa a krve, přesto nemohl popřít, že byl mrtev. A poté, co ho Lilith kousla, ztratil navíc odraz v zrcadle a stín. A v tutéž dobu ho také dostihl hlas, volající ho do Uruku.

Byl to stav, kterým velice strádal. Nevěděl už ani pořádně, co vlastně je. A kdo to všecko nastrojil. A za jakým účelem.

Jeho společník byl bývalý primář St. Margarete's Clinic, jedné z nejvybranějších soukromých nemocnic v Sydney, a zřejmě se takovými myšlenkami vůbec neznepokojoval. Také on se seznámil s Lilith, která byla do jeho nemocnice dopravena coby pacientka. Když se ji pokusil zneužít pro lékařský výzkum, byl smrtelně zraněn a z posledních sil vypil lahvičku s krví pacientky - v naději, že její zvláštní složení ho uzdraví, stejně jako předtím jeho pacientku.

A přece mu to nepomohlo.

George Romano zemřel.

Nicméně vzorek krve nakonec měl nějaký, třebaže naprosto nečekaný účinek. Vrátil se z říše mrtvých a procitl do nové, nemrtvé existence. Ne však jako služebná kreatura. Nýbrž jako posel se svým posláním.

Stejně jako Duncan ani on neměl zrcadlový odraz ani stín. A přece se jeho celkový stav v mnohém lišil od Duncanova. Neboť na rozdíl od bývalého kněžského adepta nepotřeboval George Romano ve své nové existenci žádnou potravu a žádný spánek, rovněž srdce mu netlouklo a krev mu nekolovala. Bylo záhadou, co ho vlastně drží "při životě" a jeho tělo chrání před rozkladem. Neboť na rozdíl od služebných kreatur necítil ani žízeň po krvi.

Zato však nesnášel sluneční světlo. Kdykoli mu byl vystaven, ztrácel část svých sil a nebyl schopen větší námahy. Tato citlivost u něho narůstala den ode dne. Brzy už nebude moci na světlo vyjít vůbec.

Duncan Luther nevěděl, jestli ho vědomí toho, že oproti tomu druhému je stále ještě mnohem víc člověkem, má utěšovat, nebo ne.

Byly chvíle, kdy si přál, aby mohl žít zase tak jako v době, než poznal Lilith; v oné době, kdy ještě pevně věřil, že přesně ví, jak je skutečnost uspořádána a neměl tušení o temných propastech, rozevírajících se uprostřed světa.

A přece toto přání bylo nesplnitelné. Čím byli on nebo Romano dříve, nehrálo zde a nyní už žádnou roli. Dávno se stali míčem ve hře tajuplných sil, o kterých měli jen naprostou matnou představu.

Poté, co je vnitřní puzení přivedlo do Uruku a po několik týdnů nutilo k tvrdé práci, vykopali z pouštního písku bránu, vedoucí do této staré stavby.

Zpočátku s nimi byl ještě třetí muž: Paul Kravetz, bývalý sydneyský callboy a jeden z dřívějších Lilithiných "dárců krve", který se stal nemrtvým, poté co ho roztrhali upíři. Ten sem taky dorazil jako první, avšak hlídací nestvůra, na kterou narazili u brány, s konečnou platností ukončila jeho nemrtvou existenci.

Duncanu Lutherovi a Georgi Romanovi se podařilo nestvůru přelstít a zničit. Potom se otevřela cesta do nitra stavby a oni vstoupili do temné chodby, kterou nyní kráčeli.

Byla stejně široká jako tunel metra, takže jim nečinilo žádné problémy jít pohodlně vedle sebe. Stěny kolem dokola byly z hladké, nedefinovatelné hmoty. Když po ní Duncan Luther přejel dlaní, cítil, že je na dotek chladná - skoro až moc chladná - a jaksi nepříjemná.

Tady uvnitř vládlo přítmí. Ačkoli s sebou neměli žádnou lampu a nepronikalo sem sluneční světlo, rozeznávali všechno bez problémů. Chodba se před nimi lehce svažovala zdánlivě až do nekonečna.

Duncanu Lutherovi rozum říkal, že tento dojem musí být mylný. Šachta byla navzdory své velikosti příliš malá, než aby se tu dalo přebývat.

Oproti tomu jeho cit ho ujišťoval, že to vše má přesto své opodstatnění. Jakýsi plán - skrytá zákonitost - tu musí existovat za všemi těmi zjevnými protimluvy.

Z chodby po obou stranách každých deset až dvanáct metrů vycházely další a další odbočky. Byly ale podstatně užší, v podstatě široké jen právě tak, aby jimi dva prošli těsně vedle sebe.

Na rozdíl od hlavního tunelu byl pohled do nich omezen. Už po pěti, šesti metrech jako by se chodby nořily do neproniknutelné tmy - tmy natolik pohlcující, že dosud ani jednoho z nich nenapadlo odvážit se do některé vedlejší chodby hlouběji.

Namísto toho šli dál rovně.

Duncan Luther nevěděl, jak dlouho už šli touto chodbou - vchod za jejich zády jim už před několika hodinami zmizel z dohledu, když tu si náhle všiml, že puzení, které ho dosud poháněl dopředu, zmizelo. Zůstal stát a zaposlouchal se sám do sebe, aby se ujistil.

Nemohlo být pochyby, ony imaginární kleště, které ho během posledních týdnů držely v železném sevření, beze zbytku zmizely.

Bezděky si kladl otázku, jestli by v tomto okamžiku dokázal šachtu opustit, jít si svou cestou a dělat to, na co by měl chuť, aniž by ho nějaký vnitřní, nepotlačitelný hlas nutil dělat určité věci, o kterých sám neměl tušení, k čemu jsou.

George Romano teprve po několika krocích zpozoroval, že Duncan zůstal pozadu, a rovněž se zastavil. "Co je?"

"To puzení... Je to pryč."

Zdálo se, že i George Romano se zaposlouchal sám do sebe. "Ano, máš pravdu." Zhluboka se nadechl - v podstatě naprosto nesmyslně, protože stejně neměl už žádný krevní oběh, kterému by takto mohl dodat více kyslíku. Byl to pravděpodobně jen pozůstatek starého, zažitého způsobu chování. "Najednou se cítím tak zvláštně svobodně. Tak svobodně jako už celé týdny ne."

"Mně je právě tak." Duncan zaváhal. "Ale... je tu ještě něco jiného..."

"Co?"

"Najednou mám pocit, jako bych..." Duncan se zarazil. "Jako bych najednou věděl, že tato chodba není ještě vlastním cílem naší cesty."

"Ne? Ale já myslel..."

"Ne! Tato chodba ne." Duncan se obrátil stranou a natáhl ruku. "Jsou to ty boční chodby. Na tomto místě jsou totiž skutečně významné."

Romano pokrčil rameny - další pozůstatek starých časů. "Jak jsi na to přišel?"

"To nemohu přesně říci." Duncan se přistihl, jak rovněž pokrčil rameny a v duchu se tázal, zdali i u něho to není jen automatizovaný pozůstatek z jeho dřívějšího života.

Ne! křičel v něm němý hlas. Já jsem stále ještě člověk. Dýchám, potřebuji jíst a pít. A srdce mi tluče. Ne, já nejsem žádný takový zatracený zombie jako...

Ze všech sil odsunul tyto myšlenky stranou.

"Já... já doopravdy nevím!" řekl nahlas. "Nějak to tuším."

George Romano vrhl skeptický pohled do boční chodby, která se otvírala přímo vedle něho. Neproniknutelná čerň, která tam na ně číhala, mu nebyla moc po chuti.

"Zdá se, jako by ta chodba nikam nevedla," řekl konečně. "Jako by končila v naprosté nicotě."

"To se dozvíme, až když to zkusíme," pravil Duncan Luther odhodlaně. "Pokud je tady nějaká cesta nikam, pak je to právě tahle hlavní chodba, po které můžeme běžet pořád dál a dál, aniž bychom se kdy dostali na její konec. Nebo snad nějaký vidíš?"

Nějakou chvíli zůstal George Romano nerozhodně stát, potom přikývl. "Tak dobrá. Zkusme to."

"Kterou z těch bočních chodeb si vybereme?"

Romano lakonicky ukázal na tu, u které stáli. "Co takhle tuto?"

Duncan Luther byl natolik potěšen tím, že Romano souhlasil, že hned udělal první krok do boční chodby, jakkoli ho to stálo spoustu přemáhání.

Ani druhý krok nebyl snadnější.

A přesto šel Duncan Luther dál a teprve, když se po pěti, šesti metrech otočil, uviděl, že Romano dál stojí na místě a nenásleduje ho. Zdálo se, jako by chtěl počkat, jestli taky Duncan nenarazí na něco podobného jako Kravetz za branou.

"Co je? Proč nejdeš?"

Romano se dal do pohybu. "No dobrá, už jdu."

Duncan Luther počkal, až ho Romano dohoní a potom společně vyrazili dál - přímo do té neproniknutelné černi před nimi.

Čím šli dále, tím více jim připadalo, jako by se stěny kolem nich rozplývaly. Nebyl to jenom optický dojem, neboť stěny byly pokryty temnotou. Ne, zdálo se, jako by současně jakýmsi podivným způsobem ztrácely svoji vnitřní hmotnost, každým krokem o něco víc.

Ale nejen zdi.

Bylo to, jako by se veškerý prostor rozplýval.

Prostor i čas.

Všechno jako by se najednou scvrkávalo do jediného nepatrného bodu, zahrnujícího vše, co kdy bylo i bude.

Duncan Luther cítil, že tento vjem ho posunuje do těsné blízkosti nejhlubších tajemství světa.

Jediným reálným, co ještě zbývalo, se zdála být - jakkoli to zní rozporně - podlaha, po které jejich nohy kráčely dál do neproniknutelné temnoty.

V okamžiku, kdy věřil, že už konečně ztratil jakýkoli vztah ke skutečnosti, rozeznal kdesi před sebou jakési nestálé světlo. Vypadalo to jako vzdálená, velice vzdálená zář pochodně, navíc jako by prosvítající mléčným sklem.

Duncan Luther si bezděky vzpomněl na vyprávění lidí, kteří se ocitli na samém pokraji smrti. Ti všichni shodně vypovídali, že proti sobě viděli proudit teplé, jasné světlo.

Je snad toto něco podobného?

Chtěl se ohlédnout po Georgi Romanovi nebo ho zavolat, ale nebyl toho schopen. To jasné plápolání ho příliš drželo ve své moci.

A s každým krokem, který udělal směrem k němu, zdroj světla nabýval na jasnosti, zřetelnosti, ba jako by získával jakési obrysy.

Ještě jeden krok - a rázem, jako by se tabulka mléčného skla roztříštila.

Duncan Luther se opět nacházel v naprosto jasném prostředí.

Černě se rozplynula, jen plápolavé světlo, ke kterému mířili, bylo stále vidět. Vycházelo z hořící pochodně, upevněné na stěně.

Nalevo i napravo objevil Duncan Luther další pochodně. Lemovaly v pravidelných vzdálenostech chodbu, ve které nyní stál - chodbu, která se nepodobala v ničem té, do které vstoupili v Uruku. Stěny byly vysoké čtyři nebo pět metrů a byly z hladkého, leštěného kamene.

Především však - tohle nebyla žádná po staletí opuštěná chodba, nýbrž taková, která je užívána a udržována!

To nedokládaly jen ty hořící pochodně. Na stěnách visely pestré závěsy a ve výklencích stály veliké, pestře malované keramické nádoby se zelenými, vysoko čnějícími rostlinami. Podlaha byla tak čistá, že až budila dojem, jako by na ní nebyl ani prášek.

Také vzduch zde byl svěží a ne tak zatuchlý jako v šachtě v Uruku. Ve vzduchu se vznášela kořeněná vůně čehosi jako kadidlo.

O chvíli později se objevil George Romano. Zničehonic se objevil a stál vedle Duncana Luthera. Rozhlížel se kolem a v obličeji se mu zračil zmatek.

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale než to stačil udělat, dolehl k nim odkudsi hlas.

"Stráže! Ke mně! Stráže!"

Hlas zněl, jako by byl zvyklý poroučet, současně však jako by byl v nejvyšší nouzi. Ta slova zněla poněkud cize, ale přesto jim bylo dobře rozumět.

Duncan Luther a George Romano na sebe krátce pohlédli, jako by se chtěli navzájem ujistit, že myslí na totéž, ale pak se vydali směrem, odkud hlas přicházel.

Chodba ústila do malého sálu, lemovaného sloupovím, jenž zjevně neměl druhý východ.

Na jeho opačném konci bylo vidět postavy, od hlavy až patě zahalené do černých hábitů. Byly k Duncanovi a Romanovi obráceny zády a tlačily jakéhosi mladého muže do mezery mezi dvěma sloupy.

Tomu muži mohlo být něco kolem pětadvaceti a měl na sobě jakési roucho košilovitého střihu s nádhernými výšivkami, jež mu dosahovalo sotva po kolena. Na nohou měl sandály. Černé vlasy, ušlechtile řezaná tvář a temně bronzové zbarvení kůže poukazovaly na obyvatele jižních oblastí.

"Stráže!" vykřikl ještě jednou.

"Nikdo vás neuslyší, pane!" odpověděl jeden ze zakuklenců. "Je postaráno o to, aby byly stráže v tuto chvíli zaměstnány někde jinde." Mluvil tiše, ale tak přesvědčivě, že mu i mladý muž zřejmě bez výhrad věřil.

"Co ode mě chcete?" zeptal se. "Kdo vás poslal?"

Zakuklenec zvedl ruku. Objevila se v ní lesklá, jen asi na prst dlouhá čepel dýky. "Poznáváte to? Říká se tomu hadí zub."

"Hadí zub! Zbraň těch nejzákeřnějších atentátníků."

"Naprosto správně, pane. A tento jedový zub je určen vám. Buďte bez starosti. Smrt přijde rychle a bezbolestně. Ani ne vteřinu poté, co se čepel dotkne vaší kůže."

Dokonce i přes tu vzdálenost bylo vidět, jak bronzově zbarvená tvář mladého muže zbledla. Pokoušel se před mužem se zdviženou dýkou ustoupit ještě dál, ale stál už zády u samé zdi.

"Kde to k čertu jsme?" zašeptal Romano směrem k Duncanovi.

A třebaže to řekl tiše, architektura sálu nesla jeho hlas dál a hlavy všech tří zakuklenců se rázem obrátily k nim.

Celou dlouhou vteřinu se nedělo nic, potom ukázal ten, který ohrožoval mladého muže, paží na ně a zamumlal tichý rozkaz.

A jeho dva společníci se hned pohnuli směrem k ním a zpod svých plášťů vytáhli rovněž stejné krátké dýky, jakou držel v ruce jejich vůdce.

Zatímco se s vlajícími rouchy hnali k Duncanu Lutherovi a Georgu Romanovi, využil mladý muž na druhém konci haly příležitosti, aby vyklouzl z výklenku mezi sloupy. Běžel o kus dál a strhl ze zdi kopí, které tam bylo zřejmě zavěšené na ozdobu. S ním si pak třetího muže držel od těla.

Oba druzí zakuklenci se rozdělili. Duncan Luther hleděl na toho, který se se zdviženou dýkou přibližoval k němu, a přál si, aby i on mohl objevit poblíž nějaký oštěp. Avšak jediné, co se v jeho dosahu nacházelo, byla amfora s dvěma umělecky tvarovanými uchy, dlouhá asi jako paže, jež stála na malém kamenném podstavci.

Rychle po ní sáhl a mrštil jí proti muži.

Zakuklenec, který se mezitím dostal až skoro k němu, se prudce zastavil před předmětem letícím proti němu.

Pohotově se vyhnul, a zatímco váza někde za nimi se roztříštila o podlahu, chystal se znovu vrhnout proti Duncanovi.

Avšak ten mezitím přiskočil k němu a sevřel mu zápěstí. Prudkost jeho výpadu je oba povalila na zem. Váleli se po sobě na leštěné kamenné podlaze a rvali se o dýku.

Třetí zakuklenec se mezitím dostal až k Romanovi.

Bývalý primář sydneyské kliniky nebyl nijak cvičený v zápasu a pokusil se raději vyhnout, nicméně útočník jeho manévr předvídal, přizpůsobil se a - bodl.

Čepel zasáhla George Romana do nadloktí.

Útočník okamžitě dýku vytáhl a ustoupil pár kroků nazad, aniž by se pokusil zaútočit znovu. Jako by si byl jist, že ničeho víc nebude třeba.

Při útoku se mu poněkud sesunula z hlavy černá kapuce a odkryla jeho obličej, na kterém spočíval spokojený úsměv.

Skoro soucitně hleděl na svoji oběť.

Úsměv mu však zmizel z tváře, když uplynulo pár vteřin, aniž by muž před ním dával nějak najevo, že by hodlal mrtev padnout k zemi, anebo alespoň nějak jinak zareagovat na zranění.

A když pak jeho oběť navíc ještě udělala krok směrem k němu, a nic se neohlížejíc na otrávenou dýku v jeho ruce, se pokusila zaútočit, zděšeně zavrávoral nazpět.

Přitom zakopl a spadl na zem. Dýka mu vypadla z ruky a zvučně zavonila o kamennou podlahu.

Vzápětí muž vyskočil znovu na nohy a chtěl se vrhnout po zbrani, když tu náhle ztrnul.

Zamračeně pohlédl na tenkou, na prst dlouhou řeznou ránu na svém předloktí.

Oči se mu zděšením rozšířily, když pochopil, odkud zranění pochází.

To už taky projelo jeho tělem prudké škubnutí. Chtěl se chytit za srdce, ale už to nestihl. Uprostřed pohybu se pohled jeho. očí zlomil. Přepadl dopředu a zůstal ležet bez hnutí.

Duncanovu protivníkovi se mezitím podařilo vymanit se z jeho sevření. S dýkou stále ještě v rukou vyskočil znovu na nohy.

Právě se chystal znovu vrhnout na Duncana, když z druhého konce sálu zazněl bolestný smrtelný výkřik.

Vydral se z úst třetího zakuklence. Mladý muž v košili po kolena mu totiž vrazil kopí do těla. Atentátník sevřel jeho násadu oběma rukama, jako by tím mohl na smrtelnosti bodnutí něco změnit, a s chroptěním se svezl k zemi.

Když Duncanův protivník pochopil, že se karta obrátila a on je teď v podstatě sám proti všem, obrátil se a prchal chodbou pryč.

Duncan Luther krátce uvažoval, jestli ho má pronásledovat, pak to ale zavrhl. Dokud nemají tušení, do čeho se to tu připletli, bylo by nejlepší radši se nepouštět moc daleko - pokud to vůbec bylo možné.

Mladý muž na druhém konci haly poklekl vedle zakuklence, kterého zabil kopím, a shodil mu z hlavy kapuci.

"Non-Šefus!" zavrčel pohrdlivě. "Nájemný vrah, hledaný po celé říši. Kéž by Aton jeho duši vrátil zpět do ropuchy!" Zvedl se a učinil pár kroků k Duncanu Lutherovi a Georgu Romanovi. "A komupak jste vy naplnili zaslouženě osud?"

Duncan bezradně pokrčil rameny.

"Dirkh Ofman," pravil mladý muž, když došel dostatečně blízko, aby si mohl prohlédnout obličej mrtvého u Romanových nohou, nyní už naprosto odkrytý. "Taky známý námezdní vrah."

Duncan Luther si znovu uvědomil nezvyklou cizost těch slov. Třebaže rozuměl každému z nich naprosto jasně, něco v tom nebylo v pořádku.

Pohled mladého muže se zaměřil na Duncana a Romana. Zkřížil ruce na prsou a lehce se uklonil. V jeho gestu bylo cosi aristokratického.

"Musím vám poděkovat," řekl. "Bez vás bych teď už kráčel Ptahovým krajem. Bohové vás poslali v pravou chvíli. Buďte si jisti, že se vám za to královsky odměním. Smím se zeptat, kdo jste?"

Teprve nyní, když je přímo oslovil, pochopil Duncan Luther, co mu na jeho mluvě připadalo tak zvláštní. Ten muž mluvil jakýmsi divným způsobem a ne synchronně. Pohyby jeho rtů nesouhlasily se slovy, která Duncan slyšel. Ten totiž slyšel dobře srozumitelnou angličtinu, zatímco muž proti němu naprosto zjevně mluvil nějakým jiným, neznámým jazykem.

"Jsme... cestovatelé," odpověděl vyhýbavě.

Zdálo se, že tento řečový efekt funguje oboustranně. Ačkoli Duncan odpověděl anglicky, ten druhý zjevně rozuměl dokonale.

"Cestovatelé?"

"Ano."

"A odkud přicházíte?"

Duncan si odkašlal. "No, z... ehm... zdaleka."

Mladý muž přikývl a pohlédl na oba. "To jistě, neboť oděv, který na sobě máte, jsem v celé říši nikde ještě neviděl. Jste zde v paláci hosty?"

"Ne, ne přímo..." Duncan zaváhal.

"Ale jak jste se sem potom dostali? Kdo vám sem umožnil vstoupit?"

Duncan vrhl k Romanovi bezradný pohled, ten však ho zřejmě ani nezaznamenal. Co odpovědět? Sám přece nevěděl, jak se sem dostali.

Ani kde se vůbec nacházejí.

"No, náš způsob cestování je trochu... trochu nezvyklý. Popravdě řečeno, ani my nevíme přesně, jak..."

Naštěstí byl ušetřen dalšího vysvětlování, když se za nimi na druhém konci chodby najednou objevilo šest mužů: vesměs svalnatých černochů obrovského vzrůstu, jejichž kůže se olejovitě leskla a jejichž jediným oděvem byla jakási široká bederní rouška.

Duncanova úleva z odpoutání pozornosti se rychle změnila v hrůzu, když černoši pozvedli dlouhá kopí, která drželi v rukou, a v běhu se chystali na ně zaútočit. V prvním okamžiku ho napadlo, že jde o další atentátníky, kteří mají spadeno na mladého muže, avšak způsob, jak se přibližovali a hleděli přitom na Duncana a Romana, neponechával žádnou pochybnost, že cílem jsou právě oni dva.

V mžiku byli muži u nich a jistě by s nimi učinili krátký proces, kdyby je mladý muž nezarazil.

Stačil krátký pohyb jeho ruky, aby se obrovští černoši okamžitě zastavili.

"Ne," řekl hlasitě, "před těmi dvěma mě nemusíte ochraňovat. Oni naopak udělali za vás to, co je vaším úkolem. Kdyby tu nebyli, ležel bych teď namísto těchto dvou nájemných vrahů na podlaze já." Postavil se proti mužům a přísně se na ně zadíval. "Co mi k tomu můžeš říci?"

Černoch, jenž měl bederní roušku na rozdíl od ostatních zlatě vyšívanou, se poníženě sklonil. "Odpusť, pane, ale v jiné části paláce vypukl požár. Říkalo se, že tam viděli vetřelce a tamější stráž si vyžádala naši podporu. Nevěděli jsme, že jsi opustil své komnaty a vydal se sem, jinak bychom..."

"Mlčte! Namísto abyste ztráceli čas řečmi, měli byste si pospíšit a najít v paláci toho třetího nájemného vraha. Podařilo se mu uniknout. Ale buďte opatrní! Má u sebe hadí zub. Nedovolte mu, aby si s ním sám vzal život. Chci ho živého. Než se dočká zaslouženého trestu, chci vědět, kdo jsou jeho chlebodárci." Zvýšil hlas. "Chci vědět, kdo se opovažuje, chtít mě - mě - dát zavraždit."

Černoch oddaně přikývl. Když se pak spolu s ostatními chtěl vzdálit, ukázal mladý muž na, dva jeho muže.

"Ne, vy dva ne," přikázal. "Vy zůstanete zde. Pro vás mám jiný úkol."

Oba se poslušně zastavili a čekali na další pokyny, zatímco ostatní se klusem vzdalovali odsud.

"Odpusťte, prosím," obrátil se mladý muž muž znovu k Duncanu Lutherovi a Georgu Romanovi, "že vám teď nemohu svoji vděčnost projevit přiměřenějším způsobem. Čekají mě naléhavé povinnosti. Ale rád bych si s vámi ještě podrobněji popovídal a dozvěděl se, z které země přicházíte a jak to tam vypadá. Buďte, prosím, mými hosty a prokažte mi tu čest, že tu pobudete."

Třebaže dosud ani nevěděli, kde vůbec jsou, byla vyhlídka na tak komfortní ubytování celkem příjemná. Alespoň pro Duncana Luthera, který na rozdíl od Romana byl odkázán na to, aby trochu dbal o své tělo.

"Rádi budeme vašimi hosty," odpověděl.

"Dobře. A ještě než vás opustím - prozraďte mi, prosím, jak se jmenujete. Chtěl bych vědět, komu vděčím za svůj život, až o tom budu podávat zprávu svému otci."

Řekli mu svá jména.

"Duncan Luther a George Romano," zopakoval mladý muž a tentokrát poprvé pohyby jeho rtů souhlasily s vyřčenými slovy. "To jsou skutečně jména cizokrajná, stejně jako vaše oblečení."

Obrátil se k oběma strážcům.

"Zaveďte ty dva do pokojů pro hosty. A to do těch ve stejném bočním křídle paláce, kde se nachází i mé komnaty. Zodpovídáte mi za to, že jim nebude nic chybět a že se jim nic nestane."

Obrátil se, jako by tím bylo řečeno vše, a chtěl se vzdálit.

"Ještě jednu otázku," zadržel ho Duncan.

Všiml si, jak oba černoši vedle nich sebou polekaně trhli. Mladý muž se pomalu obrátil a sledoval Duncana s nechápavě zvednutým obočím. Zjevně tu nebylo zvykem, aby ho někdo zastavoval.

Potom si zřejmě vzpomněl, že má co dělat s cizinci, a jeho výraz se znovu uvolnil. Velkoryse přikývl. "Budiž."

"Smíme se také my dozvědět, jak zní vaše jméno?"

Oba obrovští černoši doslova zkameněli, jako by Duncan právě vyslovil urážku tak sprostou, na jakou se dá odpovědět jedině okamžitým sražením hlavy.

Samotný mladý muž však na sobě nedal nic znát.

"Ale jistě," odpověděl. "Mé jméno zní Achenati."

Poslední slovo vyslovil s takovým důrazem, jakoby nejpozději právě teď museli naprosto jasně vědět, s kým mají co do činění, a když zjevně nezareagovali správně, objevilo se mu v očích pobavené zajiskření.

"Jsem si jist," řekl, "že bude určitě velice zajímavé popovídat si s vámi."

S tím pak konečně zmizel.

"Pojďte!" řekl jeden z černochů. "Dovedeme vás do vašich komnat."

Zatímco procházeli chodbou, pokoušel se Duncan oba strážce zatáhnout do hovoru. Potřeboval se dozvědět víc o tom, kam se dostali.

Ale nedostal z těch dvou nic. "Není nám dovoleno bavit se s hosty v paláci."

"Ale váš pán vám přece výslovně přikázal, abyste se postarali, aby nám nic nechybělo. A my bychom potřebovali jen pár informací."

Černochova tvář zůstala uzavřená. Zjevně nebylo tak snadné ho převést.

Mlčky kráčel dál.

"Tak nám aspoň řekni, kdo to vůbec je ten Achenati!"

Obrovský černoch se prudce zastavil a nevěřícně hleděl na Duncana Luthera, nižšího skoro o hlavu.

"Chcete říct, že to opravdu nevíte?" zeptal se.

"Ne, nevíme. Co je na tom špatného? Tak kdo to tedy je?"

Černoch se zhluboka nadechl, než odpověděl.

"Je to syn faraona!"

Hostovské komnaty, do kterých byli Duncan Luther a George Romano uvedeni, se ukázaly být skutečně hodny královského paláce. Byly to tři rozlehlé místnosti, které byly vybaveny ještě nádherněji než chodby, kterými cestou sem procházeli.

Jedna z místností byla ložnice s několika postelemi a lehátky, posetými tlustými polštáři a potaženými nádhernými prostěradly a pokrývkami. Druhou místnost tvořil skoro celou v zemi zapuštěný bazén o velikosti malého koupaliště,

naplněný křišťálově průzračnou vodou. Podél stěn stály malé amfory, ze kterých se linula svůdná vůně drahocených olejů a vybraných esencí.

Třetí místnost byla čímsi na způsob obývacího pokoje se spoustou stolků a sedátek. Zařízení vypadalo jako sbírka nejdrahocennějších předmětů z různých zemí. Byl tu zlatý lustr, stěny byly zdobeny drahými závěsy, ve výklencích stály sochy nebo veliké vázy.

Na tuto místnost navazovala rozsáhlá vyvýšená terasa, na kterou oba muži vyšli.

"Egypt," zamumlal George Romano a zavrtěl hlavou, jako by svým slovům sám nevěřil. "Tohle je naprosto jednoznačně Egypt."

"A zdaleka nejen to," dodal DuncanLuther. "Tohle není Egypt našich časů. Ocitli jsme se někde v minulosti. Respektive někdy."

Pohled, který se jim z terasy nabízel, nedovoloval jiný závěr.

Palác se táhl od terasy ještě dobrých dvě stě metrů daleko. Protáhlé vnitřní nádvoří bylo naplněno parkovou zelení, mezi níž se vinuly dlážděné pěšinky. Bylo tu malé ozdobné jezírko a pod stinnými palmami a jinými stromy vybízely bílé mramorové lavičky a sedátka ke spočinutí. Celý tucet služebníků byl zaměstnám udržováním zahrady. Dohněda opálení muži měli na sobě vesměs jen sandály a bederní roušku. Při těchto tropických letních teplotách beztak žádné jiné oblečení nepotřebovali.

Za zdmi paláce se rozprostíralo takřka nekonečné moře světlých hliněných domečků s plochými střechami, táhnoucí se zvolna se svažujícím údolím až ke břehu široké řeky, tekoucí ve vzdálenosti několika kilometrů odtud.

Navzdory vzdálenosti imponoval tok svojí zjevně majestátní šířkou. Na jeho šedých vodách bylo vidět plachetnice nejrůznější velikosti, jejichž plachty ve světle zacházejícího slunce rudě zářily.

Tam ještě sluneční paprsky dosahovaly. Samotný palác, nacházející se na úpatí holé skalní stěny, strmící alespoň do stometrové výše, jakož i velká část onoho moře domků už ležely ve stínu.

"Nil," řekl George Romano tiše.

Duncan Luther mlčky přikývl.

Na protější straně řeky, kde se údolí znovu zvolna zvedalo, opět moře domů pokračovalo, kam jen oko dohlédlo.

Nejpůsobivější však byl pohled na obdélníkový protáhlý palácový komplex rozkládající se na druhém břehu, na pohled mnohem větší a honosnější než byl ten, ve kterém se právě nacházeli. Jeho rozloha zahrnovala, pokud se dalo odtud soudit, bezmála celý čtvereční kilometr.

Uvnitř palácových zdí se tyčilo hned několik obrovských budov, dále několik mohutných obelisků, sloupořadí a velikých soch. Avšak na rozeznání detailů byla vzdálenost příliš veliká.

Duncan Luther vytušil, že to bude asi chrámový komplex. Které jiné instanci nežli bohům by mohla příslušet honosnější stavba, než je ta panovníkova?

Současně však bylo Duncanovi jasné, že veškeré tyto závěry jsou nanejvýš předčasné, dokud nevědí nic bližšího.

"Ta temná chodba v Uruku...," ozval se George Romano poněkud zajíkavě. "To... muselo být něco jako tunel časem."

"Ano," potvrdil Duncan Luther zamyšleně. Sám došel ke stejnému závěru.

"To je... naprosto neuvěřitelné! To není možné!"

"A nedá se to říct skoro o všem, co jsme během posledních měsíců zažili? O všem, co se nám přihodilo od té doby, co jsme se setkali s Lilith?" Myšlenka na černovlasou upírku - představa nejen tisíců mil ale i tisíců let, které ho od ní dělí - mu působila duševní bolest. Utekl se před ní ke zlosti. "Nebo bys snad ještě před takovým čtvrtrokem věřil, že budeš po zemi pobíhat coby čiperný zombie?"

V tu chvíli si uvědomil, že Romanovi křivdí. Konečně bývalý primář byl jejich současnou situací právě tak málo vinen jako on sám. Pokud se dalo Romanovi něco vytýkat, pak jedině to, že se ctižádostivě pokusil Lilith zneužít pro medicínské experimenty - nicméně osud jako tento si nezasloužil.

Romano nedal nijak najevo, jestli se ho jeho slova dotkla nebo ne. Dál hleděl do dálky za Nil.

"Rád bych věděl, kde přesně se teď nacházíme," řekl.

Duncan Luther to pochopil jako nabídku ke smazání jeho příkrého výroku. "Promiň. Nemyslel jsem to tak."

"Ne!" ohradil se Romano, aniž by se obrátil. "Myslel jsi to přesně tak. A měl jsi zatracenou pravdu. Jen si nemysli, že je pro mě snadné smířit se se svou nynější existencí! Nevíš, jaká muka prožívám. Ale jestli je něco, co jsem ve svém životě dělal vždy, tak to bylo, že jsem se z každé situace snažil vytěžit to nejlepší možné." A s troškou cynismu dodal: "Takže nevím, proč bych se měl po smrti chovat jinak!"

Duncan Luther přikývl na souhlas. Dokázal si představit, jak se Romano cítí. Jemu samotnému se konečně vedlo jen o málo lépe. A jak zle by se cítil teprve na Romanově místě!

Ze všech sil se snažil vyhnat tuto myšlenku z hlavy. Věděl, že stejně nepovede nikam. Teď bylo třeba soustředit se na tady a teď - ať už je to kdekoli a kdykoli!

Vyvolal si v paměti znovu Romanovu otázku a pohlédl taktéž za řeku. "Ta řeka nevypadá, jako by měla každou chvíli ústit do delty. Myslím, že se musíme nacházet někde na středním toku Nilu."

"Taky si myslím. Tipuji to na Luxor. Nebo Théby, jak se to tenkrát nazývalo. Každopádně řecky. A pokud vím, většina faraonů sídlila právě v Thébách."

"Kromě těch z éry pyramid."

"Ano," připustil Romano, "ale vidíš tu snad někde pyramidy? Ne, takže tohle musí být Théby."

Duncan Luther se připojil k jeho závěrům, ale v duchu se už zabýval něčím mnohem, mnohem důležitějším.

"Ptám se," vyslovil, co mu zrovna táhlo hlavou, "jak se odtud zase dostaneme zpět do našeho času!"

Romano ztrnul. Zdálo se, že přesně tohle byla otázka, kterou si i on po celou tu dobu kladl, ale neodvažoval se ji vyslovit.

"Musíme zpět do té části paláce, kde jsme se objevili," řekl Duncan, když jeho společník mlčel. "Snad právě tam je něco, co nám umožní návrat. Něco, čeho jsme si předtím nevšimli."

"A když nic nenajdeme?"

Duncan Luther zhluboka vydechl. "To nemusí znamenat nic konečného. Možná existuje nějaký jiný mechanismus, který nás vrátí do té správné doby. Mysli na to, že naprosto nemáme problémy s dorozumíváním s místními lidmi, ačkoli naprosto jednoznačně mluví nějakým cizím jazykem. Tento efekt musí mít co do činění s tou šachtou v Uruku. A to dokazuje, že s ní jsme pořád ještě ve spojení. Takže taky návrat by měl být možný."

George Romano nevypadal moc přesvědčeně.

"Jak myslíš," řekl, "Pak bychom si tedy měli především vzít na mušku tu chodbu, ve které jsme se objevili."

Třetí atentátník opustil palác stejnou cestou, kterou do něho předtím se svými dvěma druhy vstoupil: bočním vchodem v palácové zdi na kraji královské zahrady.

Jeho chlebodárce podplatil jednoho z královských zahradníků. Ten se za tučný honorář uvolil, že jim bránu otevře.

Dlouho se však ze svých peněz neradoval. Jakmile je vpustil dovnitř, usmrtili ho jediným bodnutím otrávené dýky a jeho mrtvolu schovali v blízké komoře pod hromadou pytlů s obilím.

Sotvaže atentátník opustil palác, odložil svůj černý plášť. Nyní měl na sobě jen běžný tenký plátěný oděv a snadno se vmísil mezi lidi, obývající úzké uličky mezi plochými hliněnými domky.

Zatímco se pomalu na město pokládal soumrak, spěchal cílevědomě ke břehu Nilu.

Na mohutném toku byly v tuto dobu ještě celé tucty člunů. Rybáři, lovci hrochů a krokodýlů, pátrající v nilských bažinách po kořisti, se nyní vraceli do hlavního města říše.

Jeden z mnoha převozníků, čekajících na obou březích na zákazníky, ho za pár drobných mincí převezl na druhou stranu. Tam zamířil atentátník k palácovému komplexu Amonova chrámu, tyčícího se nedaleko od Nilu.

Nezamířil k čelní straně, kde tvořilo vchod do chrámu široké schodiště, lemované obrovskými sloupy. Bylo by příliš nápadné vydat se touto cestou, neboť do celého komplexu směli normálně vstoupit pouze kněží a chrámový personál. Obyčejným obyvatelům města byl však vstup dovolen jen v určené sváteční dny, kdy byla jindy tak ostražitě chráněná socha Horova vyjímána pro slavnostní procesí ze své schránky, aby pak byla nesena kolem chrámového nádvoří.

A přece nebyl chrámový komplex ani za obyčejných dnů, jako byl tento, bez života. Bylo tu všeho všudy skoro dvacet tisíc sloužících: sluhové, kuchaři, pradleny, správci, stájníci a - v nemalé míře - vojáci. Některé hlasy dokonce tvrdily, že se co do počtu mohou docela měřit s faraonovou královskou gardou.

Atentátník prošel podél boční zdi k zadní straně chrámu, až se dostal k malým bočním vrátkům. Když se ujistil, že ho nikdo nevidí, zaklepal v domluvené rytmu na dřevo dveří.

Chvíli trvalo, než se dveře pootevřely a objevila se tvář jednoho z Amonových kněží. Nevraživě si pohledem změřil příchozího.

Atentátník řekl smluvené heslo.

Kněz ho vpustil dovnitř, a když se na vlastní oči přesvědčil, že je skutečně nikdo nesledoval, znovu vrátka zavřel.

Přes rozlehlé nádvoří vedl atentátníka k hlavní budově. Avšak nešli do žádného z velikých, skvostných sálů, nýbrž do přilehlé komnaty, která byla jen spoře osvětlena světlem svící.

Tam uprostřed místnosti čekal nějaký muž. Byl zahalen do drahocenného, sytě rudého pláště a stál zády k nim.

Kněz, který sem muže uvedl, se mlčky uklonil a opět opustil místnost.

Když se muž v rudém plášti obrátil a atentátník poznal, kdo před ním stojí, padl bezděky na kolena.

Byl to sám velekněz!

Najímal je sice anonymní prostředník, ale přesto bylo všem třem vrahům jasné, že za touto zakázkou musí stát někdo z kněžstva. Proč by jinak měli po vyřízení práce přijít právě sem? Kromě toho bylo veřejným tajemstvím, že nejstarší faraonův syn nechová příliš sympatií k Amonovým kněžím. Uctíval prý - pokud vůbec nějaké - jiné bohy. Pokud by po svém otci nastoupil na trůn, nastaly by kněžím těžké časy.

Dalo se tedy snadno uhádnout, že za touto zakázkou bude stát někdo z chrámového okruhu, ale že to bude velekněz osobně, to by nepovažoval za možné žádný z nich.

Starý muž s hluboce vpadlými tvářemi a hustým, temně černým obočím, které jeho pohledu dodávalo supího vzezření, přistoupil k atentátníkovi, klečícímu na podlaze.

"Vstaň!" poručil mu panovačným hlasem.

Atentátník váhavě splnil jeho rozkaz. Obával se mu však pohlédnout do očí.

"Mluv! Cos mi přišel říci? Byli jste úspěšní? A proč jsi přišel sám? Kde jsou oba tví společníci?"

"Jsou... jsou mrtvi. Jsem jediný,' komu se podařilo uniknout."

Velekněz se zhluboka nadechl. "A faraonův syn? Ten je...?"

"Ne. Nepodařilo se nám ho zabít. Prosím vás, odpusťte mi!"

"Takže jste selhali," řekl velekněz těžce. "Jak se to mohlo stát?"

"Nebyla to naše vina. Nejprve šlo všechno velice dobře. Našli jsme Achenatiho přesně tam, kde jste nám řekl. A také stráže byly odlákány. Už jsme ho zatlačili do kouta a chystali jsme se bodnout, když vtom se náhle objevili dva cizinci."

"Cizinci?"

"Ano. Byli to dva muži. Měli světlou kůži a na sobě oblečení, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Vypadali jako lidé. Ale nebyli to lidé." Atentátníkův hlas přešel ve vysoké kvílení. "Byli to démoni, kteří museli přijít rovnou ze samotného pekla, aby přispěchali faraonovu synu na pomoc!"

"Jak jsi na to přišel?"

"Nejprve jsme si samozřejmě taky mysleli, že jsou to normální lidé. Pokusili jsme se je taky zabít. Ale..." Vrtěl hlavou, jako by se mu ta vzpomínka zdála příliš strašná, než aby ji vyjádřil slovy. "Ale nešlo je zabít!"

"Jak to myslíš?"

"Jeden z mých druhů jednoho z nich bodl hadím zubem. Ale ten se tomu jen smál."

"Setřel si jed z čepele," řekl velekněz vztekle. "Byli jste neopatrní, to je všechno. A ty bys mi chtěl namluvit, že..."

"Ne, pane, ten jed nebyl setřený. Neboť když se krátce nato můj druh v zápase o nůž škrábl, byl během několika vteřin mrtev."

Velekněz se na chvíli hluboce zamyslel.

"A jsi si jist, že čepel skutečně toho cizince zasáhla?" zeptal se potom.

"Ano, pane, to jsem. Viděl jsem naprosto zřetelně, jak mu ostří až po střenku vjelo do masa."

"A co se stalo potom?"

"Ti dva démoni se oba obrátili proti mně. Statečně jako lev jsem s nimi bojoval a pokoušel jsem se udržet si je od těla a současně splnit rozkaz, který jste nám dal. Ale byli příliš silní. Nezbylo mi, než dát se na útěk." Se svěšenou hlavou stál naprosto bez hnutí. "Věřím, že mi odpustíte, pane. Žádné vojsko světa by proti těm dvěma ďáblům nic nepořídilo."

"Podle toho, jak mi to líčíš, ti musím asi věřit. Mohl bys mi o těch cizincích říci ještě něco?"

"Ano, ještě něco. Něco, co mě docela přesvědčilo, že ti dva musí být živoucí výplody pekel."

"O čem to mluvíš?"

"Všiml jsem si toho teprve, když už jsem se obrátil na útěk. Bylo to něco, co jsem ještě nikdy předtím v životě neviděl. Oba dva ti cizinci... oni... stáli docela u stěny a kolem dokola bylo dost a dost pochodní... ale přesto neměli žádný... žádný stín!"

Velekněz doslova zkameněl. Probodával atentátníka svým pohledem.

"Co to říkáš? Žádný stín?"

"Ano, pane. Já vím, zní to neuvěřitelně. Ale já vás prosím, musíte mi věřit. Nikdy bych vám nelhal."

"No dobrá, dobrá. Vždyť ti věřím." Velekněz se zahalil hlubokým mlčením.

Poprvé se atentátník odvážil zvednout pohled a podívat se knězi do tváře, avšak nedokázal vyčíst, jaké myšlenky se honí starci hlavou. Když se pak tento na něho znovu zadíval, opět uhnul očima.

"Řekni mi, nebylo na těch mužích ještě něco výjimečného? Neměli třeba nadlidskou sílu a nezvykle dlouhé špičáky?"

"Nadlidskou sílu. Ano, zcela určitě. Ale dlouhé špičáky... Ne, pane. Prosím vás, netrestejte mě. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách."

"Proč bych tě měl trestat?" odpověděl velekněz vlídně. "Třebaže jsi svůj úkol nesplnil, přinesl jsi mi cenné informace. Z chrámové pokladny ti bude vyplacena dohodnutá odměna. A teď pojď ke mně, a nežli odejdeš, přijmi mé požehnání."

Velekněz mu obřadně položil ruce na ramena, a než je zase odtáhl nazpět, ucítil atentátník na krku nepatrné píchnutí.

Nevěřícně a zděšeně se podíval na velekněze a pak zíral na drobnou jehlu v jeho ruce. Otevřel ústa, jako by se chtěl zeptat, ale přes rty mu už neuniklo jediné slovo.

"Opravdu jsi věřil, že bych tě mohl nechat naživu, když ses pokusil zavraždit syna faraonova?" řekl velekněz ironicky. "Víš, že je to zločin proti bohům, stavět se proti královské rodině?"

Atentátník se zhroutil k zemi.

Velekněz krátce tleskl do dlaní, načež z temného výklenku v koutě místnosti vystoupil jiný muž v kněžském rouchu.

Jmenoval se Jašir, velel chrámové tajné službě a byl jedním nejbližších důvěrníků velekněze. Mrtvému atentátníkovi věnoval jen zběžný pohled.

"Slyšel jste všechno?" otázal se velekkněz.

"Jistěže ano."

"Dva cizinci!" Velekněz se pronikavě zadíval na svůj protějšek. "Proč nic nevím o dvou cizincích, kteří žijí ve faraonově paláci?" vykřikl rozzlobeně. "Což tam nemáme dost spolehlivých zvědů?"

"Až dosud jsem o těch dvou cizincích ani já nic nevěděl. Ale postarám se hned, abych se o nich dozvěděl víc."

"Ano, udělej to. Ale obávám se, že se budu muset o tu věc postarat sám. Ti dva by nám totiž mohli zhatit všechny plány." A po krátké přestávce dodal velekněz zlověstně: "Dva muži bez stínu a s nadlidskými silami. Pokud jsou skutečně tím, čeho se obávám, pak je třeba jednat rychle."

"Myslíte, že jde o ony tajemné noční bytosti, o kterých se zmiňují pověsti? Také jsem už o nich slyšel. Prý nemají stín, v noci létají jako ptáci a svým obětem vysávají krev. Myslíte, že by takové bytosti mohly doopravdy existovat?"

"To nejsou pověsti. Ty bytosti skutečně existují. V tajných papyrech a na tabulkách kněží je o nich psáno. Žijí mezi námi už od nepaměti. Ale jsou velice opatrné a nerady se dávají poznat."

"A vy myslíte, že dva z nich, se teď objevili na faraonově dvoře?"

"To zjistím," řekl velekněz odhodlaně.

"Jestli je pravda, co říkáte, pak nemůže být náhoda, že se tu ti dva objevili právě teď. A že zachránili život faraonovu synovi."

"To si myslím taky." Velekněz se naléhavě zadíval na svého důvěrníka. "Potřebuji bezpodmínečně získat audienci u faraona. Postarej se, ať je poskytnuta co nejdřív."

Jašir souhlasně přikývl.

"A postarej se, ať uklidí mrtvolu toho packala!"

S tím velekněz vyšel z místnosti a spěchal do druhé budovy, ve které byly uloženy kněžské tabulky a papyry.

Tam byla taky v zadním koutě zvláštní místnost, přístupná jen jemu a ještě jednomu knězi, který měl na starosti pečovat o archív. Zde se nacházely nejtajnější kněžské dokumenty - mezi nimi i ty, ve kterých se psalo o tajuplných

nočních bytostech.

A velekněz věděl, že neobsahují jen všeobecné informace, nýbrž i speciální prostředky a způsoby, jak je poznat a porazit.

Je třeba aby byl připraven, než vkročí do cesty těm cizincům.

Pokus opustit hostovské komnaty nevyšel.

Vchod byl zleva i zprava hlídán dvěma dvojicemi stráží - byli to rovněž urostlí muži s temně černou kůží, avšak ti, kteří je sem přivedli, mezi nimi nebyli. Když chtěli Duncan Luther a George Romano kolem nich vyjít ven, zahradily jim stráže cestu oštěpy.

Nebylo to gesto nikterak nepřátelské, nicméně jednoznačné.

Duncan Luther se pokusil začít rozhovor. Marně. Muži nereagovali na nic.

"Takže se nacházíme v čemsi jako zlaté kleci," zavrčel George Romano, poté co se vrátili zpět do svých pokojů.

"To nemusí nic znamenat. Kdybys tady byl hostitelem ty, jednal bys pravděpodobně právě tak. Musíme jen počkat. Dříve nebo později si o nás budou chtít udělat obrázek. Měli bychom se domluvit, co jim pak řekneme. Vymysleme si nějakou pěknou historku, odkud jsme přišli."

"A jak jsme se sem dostali. To bude mnohem těžší část."

Chvíli nato vstoupilo do místnosti šest služebnic - vesměs výjimečně krásné mladé ženy půvabného vzrůstu, se svůdně temnýma očima a olivově zbarvenou kůží.

Duncanovi div nevyjely oči z důlků, když uviděl, že všechny na sobě mají jen lehounké hedvábné roucho, které vskutku nezakrývalo ani centimetr štíhlého těla. Prsní bradavky jim žhnuly temnou červení skrze tkaninu, tenkou jako pavučina, a probouzely v něm touhu, která v něm neuhasla ani po jeho "smrti".

Ženy donesly stříbrné podnosy, na kterých byly mísy s nejlahodnějšími jídly a různé amfory s vínem. Mlčky odnesly jídlo a nápoje do obývacího pokoje a postavily na stolky.

Duncan se pokusil zapříst s ženami rozhovor, když se po uctivé úklonì znovu chystaly pokoje opustit.

Měl dojem, že mu rozuměly velmi dobře, ale kdykoli něco řekl, jen se na něho s laskavým úsměvem podívaly. Duncan nevěděl, jestli jsou němé, nebo mají výslovně nakázáno nebavit se s nimi. Spíš by věřil tomu druhému.

Když byli sami, pustil se Duncan Luther do jídla, zatímco Romano stál stranou. Nepotřeboval potravu.

Duncanovi udělalo dobře, když si naplnil žaludek. Cítil se teď skoro jako naprosto spokojený člověk.

"Pořád se ptám," řekl, zatímco si naléval z karafy sladké červené víno do poháru, zdobeného drahokamy, "jestli bychom se objevili někde jinde, kdybychom v té chodbě zabočili do nějaké jiné odbočky. Jestli by nás zavedly do jiných dob a na jiná místa, nebo bychom se dostali zase sem a teď?"

"Doufejme, že vůbec budeme mít ještě nějakou příležitost zjistit to. Ale až do té doby je tato otázka pro mě spíš nepodstatná."

"To si vůbec nemyslím. Protože ta otázka vede přímo k druhé."

"A jaké?"

Duncan Luther postavil pohár a vážně se zadíval na Romana. "Je to prostě jen náhoda, že jsme se objevili právě tady a právě teď? Nebo je za tím nějaký záměr? Máme tu něco naplnit nebo ovlivnit?"

George Romano se udiveně na Duncana zadíval. Tohle ho dosud ani nenapadlo.

Mezihra: Tři týdny předtím v hlavním městě severní nilské provincie Maaza, asi tři sta kilometrů dolů po Nilu.

Malý palác, patřící nomarchovi, jak zněl titul faraonova místodržitele, se nacházel na nevelké vyvýšenině nedaleko Nilu, poněkud stranou od hliněných domků městečka, rozkládajícího se po obou stranách řeky. Zdejší poddaní si zvykli na to, že svého vládce, jakož i jeho blízké skoro nikdy nevidí, že palác je přes den jako po vymření, zatímco celou noc je většina oken ozářena světlem svíček. Jako by zde veškerý život probíhal jen v noci.

Samozřejmě se vyskytly dole ve městě tu a tam povídačky, že se v paláci odehrávají ďábelské obřady, při kterých se obětují lidé, ale dosud se obyvatelům vedlo dobře, nomarch nebyl nijak přehnaně svévolný, ani daně nebyly příliš vysoké, a proto nikdo těm povídačkám nepřikládal žádnou váhu.

Nomarch právě seděl v kruhu své družiny u slavnostní večeře, když tu ho zastihla zpráva, že z města byl v nosítkách přinesen důležitý host.

A když pak uslyšel, kdo to je, opustil hned hostinu a spěchal rychle na nádvoří, aby hosta osobně přivítal.

Nosítka neslo osm mužů, zatímco čtyři další kráčeli s pochodněmi vpředu, aby jim v temné noci svítili na cestu.

Když celý průvod dorazil doprostřed nádvoří, položili muži nosítka a poníženě poklekli vedle nich.

A třebaže postava, která důstojně sestoupila z nosítek, nebyla tělesně nikterak zvlášť veliká a měla na sobě jen prosté, bílé roucho bez rukávů, přece jen její zjev jako by magicky přitahoval pohledy všech stojících kolem.

Zjev, který jako by byl obklopen jakousi zcela mimořádnou aurou.

Nomarch věděl, že tento dojem nepramení jen z toho, že příchozí je upír, stejně jako on sám. Ne, navíc byl i hermafrodit - obojetník, mající na těle současně ženské jakož i mužské pohlavní znaky.

Tak se mu pod bílým rouchem lehce rýsovala jemná křivka ňader, zatímco ve tváři se spojovaly rysy jemné a smyslné s tvrdými a odhodlanými.

Ale nejen toto spojení propůjčovalo této tváři zvláštní vyzařování. Ozdobená náušnicí a s modrobílým šátkem na

hlavě vypadala tajuplně a vznešeně jako tvář faraona.

Nosiči znovu zvedli nosítka a opustili nádvoří dokonale sjednoceným, tichým klusem. Nomarch dal kolemstojícímu služebnictvu jediným pokynem ruky najevo, že jejich přítomnost není žádoucí, a dvůr se okamžitě vyprázdnil.

Teprve nyní se hostitel obrátil k příchozímu a rozpřáhl náruč.

"Buďte pozdraven, strážce! Vítejte v mém domě."

Oslovený odpověděl lehkou úklonou. "Také vy buďte pozdraven, Harlorkisi! Budiž vzdán dík vaší pohostinnosti."

"Přišel jste mnohem dříve, než jsem očekával," řekl nomarch. "byl jsem velice překvapen, když jsem se doslechl o vašem příchodu. Bylo přece dojednáno, že až za několik týdnů dorazíte s Liliovým kalichem, abyste do naší družiny uvedl nové členy, či ne?"

"Ano, bylo tomu tak," potvrdil strážce. "Ale také tady nejsem jen s tímto posláním."

"Proč tedy?"

"Je třeba si promluvit o důležitých záležitostech. O důležitých a závažných záležitostech, které vyžadují mimořádné a rychlé jednání."

Nomarch Harlorkis vycítil, že strážce není ochoten pokračovat v hovoru právě tady. Proto učinil gesto, vybízející ke vstupu do domu. "Vejděte. Dovedu vás na místo, kde se budeme moci bavit naprosto nerušené. Nebo byste se raději po cestě chtěl napřed trochu posilnit?"

"Ne, to může počkat. Nejprve si promluvme."

Nomarch odvedl strážce do svých soukromých komnat, kde se usadili k malému stolku, ozářenému světlem svíčky.

Nomarch nalil oběma vína a počkal, až se strážce sám ujme slova.

"Slyšel jste už někdy o tvoru jménem Nexius?" zeptal se.

"Znám jenom pověsti. Přesnějšího nevím nic."

"Tento tvor se zrodil kdysi při nezdařeném magickém obřadu Liliového kalichu. Vedl ho tehdy můj předchůdce a omylem přitom stvořil pro náš lid nejsmrtelnější nebezpečí, jaké se kdy na zemi pohybovalo. On sám a ti, kteří se spolu s ním obřadu účastnili, mu jako první padli za oběť."

"Slyšel jsem ale, že později to bylo zničeno."

"To není tak úplná pravda. Sice jsme to s velkými ztrátami nakonec porazili a uvěznili, ale zničit, to ne, zničit jsme to nedokázali."

"Kde je ten tvor teď?"

"Je uvězněn v magicky zajištěném vězení v zemi na sever od velkého moře, ze které právě přicházím," řekl strážce. "Bylo tehdy vlastně zřízeno jen za tímto jediným účelem. Naši bratři odtamtud mi při mé poslední návštěvě pověděli, že magická ochrana pomalu ztrácí na účinnosti a já jsem se na vlastní oči přesvědčil, že je tomu skutečně tak."

"Jak je to možné?"

"Tenkrát, když byl Nexius uvězněn, dělalo se vše ve velkém spěchu. Ten tvor byl pouze omámen a každým okamžikem mohl znovu přijít k sobě. Přitom se zřejmě nepostupovalo dost pečlivě. Ale je tu ještě něco jiného. Něco, co celý proces ještě urychluje." Strážce zhluboka vydechl. "Nexius roste! Roste stále víc a víc.

A současně narůstá i jeho síla."

"Což není možné magickou ochranu zesílit nebo obnovit?"

Strážce zavrtěl hlavou. "U tohoto druhu magie ne. Jediné, co by ho mohlo zastavit natrvalo, je nové vězení."

"Kolik ještě zbývá času, než se ten tvor... než se tomu podaří osvobodit?"

Harlorkis ani nevěděl, kdy vůbec ve svém dlouhém životě cítil strach - ale při této myšlence se bezděky zachvěl. Nikdy předtím se nesetkal s nikým, kdo by osobně poznal Nexia, a pokud jen zlomek všech pověstí o tom, jak před léty běsnil mezi upíry, byl pravdivý, pak nastávaly zlé časy.

Strážce jen mávl neurčitě rukou. "To nedokáže nikdo říci přesně. Snad jeden, dva roky, v nejlepším případě ještě několik desítek let. Naši nejzkušenější znalci magie, se kterými jsem mluvil, soudí, že nynější magie by ještě vystačila k bezpečnému přemístění Nexia na jiné místo. Pokud by se to však udělalo, až přetrhá magická pouta, bylo by pozdě. Záleží na každém týdnu, snad dokonce dnu."

Harlorkis se na chvíli pohroužil do zadumaného mlčení.

"Proč to všechno vyprávíte právě mně?" zeptal se pak.

"Potřebujeme někoho, kdo se ujme velikého úkolu, aby zřídil nové vězení pro Nexia. A tentokrát to musí být vězení naprosto mimořádné. Takové, které dokáže odolat i jeho narůstající síle a které ho uvězní na věčné časy."

"Ale proč právě já? Nevyznám se ani ve stavitelství, ani ve zvláštní magii, kterou bude třeba použít pro tento případ. A ani nikdo z mé družiny."

"Stále ještě jste mi dobře neporozuměl. Nejde zde o něco, co by mělo zvládnout pár stavebních mistrů a kouzelníků. Jde o mnohem víc."

A strážce vyprávěl, čeho je k tomuto druhu žaláře zapotřebí. Když pak skončil, nomarch se na nějakou chvíli uctivě odmlčel.

"To je úkol bezpochyby na celé desetiletí a vyžaduje spoustu lidí," řekl potom.

"Naprostá pravda. Na Zemi je však jen málo takových národů, které by to dokázaly. Jeden z nich je ten zdejší."

"Jediný, který by takovou stavbu - navíc ještě, aby to vše zůstalo v naprosté tajnosti - mohl nařídit, je farao osobně."

Strážce přikývl. "Vidím, že vám to pomalu začíná docházet. Jak se mi doneslo, máte mezi našimi zdejšími bratry takové, kteří jsou dokonale informováni o všem, co se děje na panovníkově dvoře. Vy si už najdete způsob, jak přimět faraona, aby tu stavbu nařídil."

"Jak byste si to představoval? Přejete si, abych z něho učinil služebnou kreaturu? Antonovi kněží by ho rychle odhalili."

"Ne," pravil strážce. "Služebná kreatura není to pravé, co v tomto případě potřebujeme. Byla by nápadná a snadno odhalitelná. Ne, my potřebujeme něco jiného."

"Vy..." Nomarchův hlas se zachvěl. "Vy chcete dosadit na faraonský trůn upíra?"

"Přesně tak."

"Nikdy se nám nepodaří vyzdvihnout našince na trůn. Nástupnictví je přísně dědičné."

"Ale já nemluvím o takovém převzetí vlády. Zapomínáte, že máme také jiné prostředky a cestičky, jak rozšiřovat naši rodinu o nové členy. Koneckonců jsem přece strážcem Liliového kalichu!"

Harlorkis zamyšleně přikývl. To byla pravda. "Myslel jste na někoho určitého?"

"Je to tak. Myslel."

A pak strážce předložil svůj plán. Čím déle vykládal, tím více si byl Harlorkis vědom, jak dobře je strážce kalichu informován o rodinných záležitostech královské rodiny.

"Abychom to dokázali, potřebujeme vnadidlo," namítl Harlorkis. "Vnadidlo, kterému žádný muž na světě nedokáže odolat."

" Opatřit takové vnadidlo," řekl strážce okázale, "bude vaším úkolem."

Harlorkis se znovu pohroužil v mlčení, ale nakonec vstal a odhodlaně přikývl.

"Myslím," řekl, "že vám budu moci posloužit něčím, co máte na mysli. Obstarám vám vnadidlo, jaké by ani nemohlo být k tomuto účelu lepší."

Strážce vstal taky, zkřížil ruce na prsou a lehce se uklonil, na znamení, že tím bylo řečeno vše.

"Již brzy vám toto vnadidlo představím osobně," pokračoval nomarch. "Ale ještě předtím - dovolte mi, abych vám nabídl menší posilnění. A až budete po jídle, uvidíte, že jsem nesliboval přespříliš."

"Budiž."

Harlorkis odvedl strážce z místnosti a pak dál zděnými chodbami, rozkládajícími se hluboko pod zemí pod palácem.

Před jedním vchodem, jenž byl zahalen těžkým brokátem, se zastavili. Harlorkis odhrnul látku stranou a odkryl výhled na nevelkou komoru, nacházející se za závěsem. Jediný kus nábytku uvnitř tvořilo dřevěné lůžko, ke kterému byla připoutána nahá mladá žena, hledící jim vstříc očima naplněnýma hrůzou.

"Posilněte se," řekl Harlorkis pohostinně, jako by svému hostu naléval výborného vína. "A až budete hotov, ukážu vám řešení našeho problému."

S těmi slovy pak zanechal hermafrodita samotného.

Mladá dívka na lůžku lomcovala pouty, zatímco se k ní pomalu přibližoval. A přece nedokázala ani na okamžik odvrátit pohled. Zřejmě jakkoli se ho obávala, tak ji současně fascinoval.

K tomu nemusel strážce ani užít svých hypnotických schopností, jež jsou vlastní všem upírům. Věděl, že síla jeho vlivu spočívá v jeho oboupohlavním zjevu.

Strážce natáhl paži a rukou přejel po dívčině nahé kůži a přes údolí mezi sotva vyvinutými ňadry. Toto gesto jako by ji uklidnilo. Každopádně chvění jejího těla poněkud ustalo.

"Neměj strach," šeptal něžně. "Já ti neublížím."

Strážce neměl chuť nahánět dívce strach, nebo ji mučit déle, než bude nutné. Sice i v něm dřímala nespoutatelná zvířeckost, propukající stále znovu a znovu u každého upíra, ale nyní zřejmě neměl v úmyslu oddat se tomuto nutkání. Jednak byl po dlouhé cestě unaven a jednak byl příliš zaměstnán myšlenkami na nebezpečí, ohrožující veškeré upírstvo.

"Zavři oči," řekl, tentokrát už s použitím hypnotických schopností.

Děvče ho poslechlo okamžitě.

Skoro láskyplně ji pohladil po tváři, pak se nad ni naklonil a zabořil jí své špičáky do krku.

Zdušeně vykřikla, když jí protrhl krční tepnu, a zatímco se se škubáním a sténáním svíjela pod harmafroditem, srkal lepkavou teplou krev, která z ní proudila.

Když se od ní konečně odtrhl a hřbetem ruky si z koutku úst otřel zbytek krve, zůstala z dívky jen vosková loutka, ležící na lůžku ztuhlá a bez života.

Zkušeným hmatem uchopil oběma rukama její hlavu a zlomil jí vaz, aby se neproměnila ve služebnou kreaturu. Takový osud si v jeho očích nezasloužila. Bylo pro ni lepší zemřít nevinná, mladá a v počestnosti.

Když pak znovu vyšel ven z komory, čekal ho nomarch už na chodbě.

"Doufám, že jste si pochutnal?"

"Ó, ano. Bylo to velmi... osvěžující." Strážce se zadíval vážně na nomarcha. "A vy? Máte, co jste mi slíbil?"

"Ano, mám, strážce. A uvidíte, že jsem nepřeháněl. Možná si na ni ještě vzpomínáte. Stala se upírkou, když jste tady byl s kalichem naposledy, abyste do naší družiny uvedl nové členy."

Zatleskal do dlaní, načež se v nejbližším ohybu chodby objevila mladá žena.

Byla tak ohromně krásná, že dokonce i strážce kalichu bezděky zatajil dech.

Měla štíhlou postavu, modročerné vlasy, bezedné tmavé oči a vystouplé lícní kosti, které jí navzdory jejímu mládí propůjčovaly aristokratické vzezření. Navenek vypadala tak na dvacet, a přece strážce věděl, že naposledy tu byl na návštěvě, aby stvořil nové upíry, před více než třiceti lety. Ve vzpomínkách se mu vybavil rozmazaný obraz téměř už dospívajícího děvčete, které ho už tenkrát zaujalo svým půvabem a ušlechtilou tváří.

"Přistup blíž a vzdej strážci čest," řekl Harlorkis.

Pružným krokem přistoupila blíž, zastavila se pár kroků před strážcem a uklonila se způsobem, který byl současně ponížený i opovážlivý, koketní a vyzývavý. Snad to spočívalo v tom, že se sice uklonila, ale současně o nic nesklonila pohled, nýbrž se bez přestání dívala strážci do očí.

Nebyla jen úžasně krásná, nýbrž působila také velice pohotovým a sebevědomým dojmem.

Strážci se líbilo, co viděl.

Opravdu! Jestli má někdo šanci uskutečnit jeho plán, pak jedině tato žena!

"Bylo ti už řečeno, jaká úloha ti přísluší?" zeptal se jí.

Jen přikývla s nevyzpytatelným úsměvem na rtech, jenž jako by napovídal, jak se cítí oním úkolem polichocena, na druhé straně, jak velice ráda jej splní.

"Tvá úloha bude tak veliká, že tvoje jméno vejde do historie, pokud budeš úspěšná," pokračoval strážce. "Takováto příležitost se v životě nabízí jen velice, převelice zřídka. Jsi připravena ji splnit?"

"Ano, strážce, jsem."

"Dobrá. Pak řekni tedy své jméno, na které se bude vzpomínat ještě za celá tisíciletí!"

Oči mladé upírky se rozzářily.

"Nefertiiti," odpověděla.

Faraonův syn Achenati přišel až pozdě večer, aby se věnoval oběma cizincům, kteří mu zachránili život.

Nedal svůj příchod předem ohlásit poslem a odpustil si i doprovod celé malé delegace - stráží, sluhů a čeremoniářů. Tato pompéznost, na faraonském dvoře běžná, se mu protivila. Kdykoli to jen bylo možné, vyhýbal se jí. A nejen tímto postojem se lišil od jiných členů královského domu.

Když vstoupil do hostovských komnat, doprovázel ho jen jediný muž: dintiguovaný padesátník s bystrým pohledem, jehož tvář byla po zdejším zvyku hladce oholena.

Oba cizinci překvapeně vstali, když Achenati se svým společníkem vstoupili, a následníkovi se zdálo, jako by zaslechl, jak starší cizinec tiše řekl cosi jako "Konečně!" Z úst kteréhokoli jiného hosta na královském dvoře by takový výrok byl vykládán jako neodpustitelná opovážlivost, avšak Achenati věděl, že tyto dva nemůže soudit běžnými měřítky.

Znovu si uvědomil, jak moc se jeho hosté liší od ostatních lidí, s nimiž se dosud setkával. Což mu ukazovalo, jak intenzívně si s nimi potřebuje promluvit, aby je poznal.

Bylo by zapotřebí více času a trpělivosti, než kolik mohl obětovat.

"Lituji, že trvalo tak dlouho, než jsem se dostal k tomu, abych vás navštívil," začal rozhovor, aniž by se posadil. Jeho průvodce se zastavil s dokonale bezvýrazným obličejem vedle něho. "Veškerou moji pozornost zabralo neúspěšné pátrání po tom třetím atentátníkovi a vyšetřování celé té události."

"Víte už, kdo ty tři muže poslal?" zeptal se Duncan Luther.

"Ne. Víme sice, jakou cestou vnikli do paláce a kudy taky ten třetí muž utekl, taky tu je jedna informace, která poukazuje na Amonovy kněze, ale to může být stejně dobře i náhoda. Kromě toho si nedokážu představit, že by sáhli k takovému prostředku, aby mě odklidili z cesty. Bylo by rouháním proti bohům usilovat o život členu královské rodiny."

"Pak musí za tím vším stát někdo, komu na zdejších bozích houby záleží," poznamenal George Romano neuctivě.

Duncan Luther se v duchu tázal, jestli vůbec faraonův syn pochopil, co znamená výraz "houby záleží", ale onen tajuplný efekt, umožňující jim vzájemné dorozumění, zřejmě jeho slova přeložil, aniž by ztratila smysl.

Achenati zamyšleně přikývl. "A musí mít zde v paláci své špehy. Jinak by nevěděl tak přesně, kde se dnes navečer budu zdržovat." Pohlédl na Duncana Luthera a Georga Romana. "Prosím vás teď však o porozumění pro to, že nyní nemám naprosto pomyšlení na nějaké dlouhé vykládání. Tento den byl vyčerpávající, a já bych si teď rád odpočinul. Smím vás požádat, abyste zůstali mými hosty přes noc a náš rozhovor přesunuli na zítra?"

Duncan se pokusil nedat najevo své zklamání. "Ano, samozřejmě." Co taky mohl říct jiného?

"Protože jste ve zdejší zemi zjevně cizí a jistě vás pálí na jazyku spousta otázek, přivedl jsem někoho, kdo vám je s radostí zodpoví, pokud to bude v jeho silách." Achenati ukázal na svého společníka. "Toto je Charim, vezír královského dvora. Všechno vám vysvětlí."

Vezír se zlehka uklonil a Duncan a Romano odpověděli stejným způsobem.

"A taky vás zasvětí do zvyků, jaké vládnou u faraonova stolu," pokračoval Achenati. "Abyste nějakou neuctivostí nebo neznalostí zítra při slavnostním přijetí nepohněvali mého otce. Podobným věcem přikládá velkou váhu."

"Jaké slavnostní přijetí?" Zjevně i tohle byla jedna z otázek, které měl faraonův syn na mysli, avšak slova Duncanovi unikla tak rychle, že ani nedokázal správně zformulovat myšlenky.

"Zapomněl jsem se zmínit? Zítra, až bude slunce nejvýše, koná se na vaši počest slavnostní hostina. Můj otec velice touží poznat ty, kteří jeho synovi zachránili život. Těšte se, neboť takové pocty se nedostane mnohým. Budou přítomni nejvyšší hodnostáři říše, také velekněz. Proto je důležité, abyste se dovedli správně pohybovat."

Achenati jim ještě přátelsky pokynul a vyšel z místnosti. Duncan byl trochu zklamán, že se faraonův syn s nimi tak rychle rozloučil, nicméně byl rád, že jim tu alespoň ponechal kompetentního partnera k rozhovoru. Svědčilo to o mladíkově velké schopnosti vciťovat se do jiných.

V následujících hodinách se dozvěděli víc, než doufali. Vezír se ukázal jako jako nanejvýš ochotný vysvětlovat.

Přesto měl přitom Duncan Luther pocit, jako by tu vezír nebyl jen proto, aby zodpovídal jejich otázky, nýbrž taky aby zjistil víc o nich - jakkoli si přitom počínal opatrně, vyhýbal se přímým otázkám a své poznatky čerpal především z toho, jak své otázky formulovali oni. V každém případě to byl bystrý a chytrý člověk.

Když pak nasytili největší hlad po informacích, začal jim ten muž vysvětlovat, jaké chování bude od nich zítra u královské tabule očekáváno.

Duncan v duchu úpěl nad tím množstvím předpisů - v jakém pořadí se smějí pozvedat sklenice či brát jídla nebo jak se odpovídá na faraonovo oslovení. Přesto se snažil všechno si přesně uchovat v paměti.

Tušil, že hostina nebude jen k tomu, aby jim byla projevena čest. Ne, zajisté sloužila také k tomu, aby si je mohli všichni pořádně prohlédnout.

A na to musejí být tak jako tak připraveni. Nesmějí udělat chybu.

Poté, co Achenati odešel do svých pokojů, posadil se u mycího stolku z vzácného černého dřeva a ze zlatého umyvadla si stříkal do obličeje vodu. Doufal, že mu to pomůže, aby získal jasno v událostech dnešního dne.

Osušil si tvář, ale zůstal dál sedět u stolku a pozoroval svůj odraz ve velkém kovovém zrcadle z leštěného stříbra, které stálo před ním.

Zdalipak se mu podaří někdy zjistit, kdo za tím vším stojí?

Byl natolik zahloubán do svých myšlenek, že zaslechl šramot za svými zády, teprve když se opakoval.

Polekaně se otočil.

Zničehonic stála náhle za ním ona - nejfantastičtější žena, kterou kdy ve svém životě potkal.

Měla modročerné vlasy, tajuplné oči, vysedlé lícní kosti propůjčovaly jejím rysům cosi aristokratického. A taky jakousi nepřístupnost a převahu.

Stála přesně mezi záclonami, lemujícími otevřený průchod na balkon, a slabounký větřík, který on ani necítil, rozevlával záclony, černou řízu a vlasy oné ženy. Přitom jí tenká tkanina tak těsně přiléhala ke kůži, že činila vše, co bylo pod ní vidět, ještě přitažlivějším.

"Kdo... jsi?" zajíkl se.

Odpovědí mu však byl jen její půvabný, jakož i posměšný smích, přičemž ještě odhodila téměř povýšeně dozadu havraní vlasy, které navzdory běžnému zvyku neměla ani spletené, ani upravené do náročného účesu.

"Jak ses sem dostala?" ptal se dál.

Nenapodobitelně půvabným gestem ukázala na balkon za svými zády.

"Přišla jsem z hloubi noci, abych byla u tebe," pravila svým svůdně hebkým hlasem.

Pohledem jí visel na rtech jako očarován, přesto však nebyl z jejích slov nijak moudrý.

Něco ho ale znepokojovalo ještě víc: jak mohla projít kolem všech stráží až do jeho pokoje? Kromě dveří, mezi kterými zrovna stála, nevedly na balkon žádné jiné.

"Co ode mě chceš?" zeptal se. Usmála se nevyzpytatelným způsobem, jenž ho bezmála naprosto okouzlil.

"Tebe!"

To slovo k němu dolehlo jako sladká, medová vůně.

Ale když se pak k němu začala pomalu přibližovat, náhle okouzlení pominulo a bezděky před ní ustoupil o krok zpět, až narazil kostrčí do mycího stolku. Umyvadlo s třeskem spadlo na zem.

Achetatimu okamžitě proletěla hlavou vzpomínka na dnešní pokus o atentát. Že by další pokus o zmaření jeho života? Bezhlučnost způsobu, jak se za ním náhle objevila, by tomu napovídala.

Zvedl odmítavě ruku. "Stůj, zastav se! Nepřibližuj se!"

A přece nezastavila. Jen její úsměv nabyl na výraznosti.

Ještě pár kroků a bude u něho.

Upřel pohled k východu z pokoje.

"Stráže!" vykřikl nahlas. "Stráže! Ke mně!"

Tajemná žena se prudce zastavila a na okamžik bylo možno v jejím úzkém obličeji rozeznat něco jako překvapení, potom však tento výraz zmizel.

"Blázne!" vyrazila ze sebe, obrátila se na útěk a vyběhla na balkon.

Achenati byl touto reakcí naprosto překvapen.

Odrazil se od mycího stolku a rozběhl se za ní.

"Počkej!" zavolal za ní.

Sám nedokázal své jednání vysvětlit. Před chvílí se jí ještě cítil ohrožen, a nyní mu představa, že by měla stejně náhle a beze stop, jako se objevila, zase zmizet, působila takovou starost, že se slepě vrhl za ní.

Ale to už do pokoje vtrhlo na půl tuctu strážných.

"Co je, pane?" volal jejich velitel. "Co se stalo?"

Achenati se zarazil a ukázal k průchodu na balkon.

"Byla tu nějaká žena!" zvolal. "Objevila se zničehonic. A zase tudy utekla."

Společně se strážemi vyšel na balkon. Ten byl tak pozoruhodných rozměrů, že by se tu mohla odbývat slavnost i s několika tucty hostů. Nicméně to nic neměnilo na tom, že balkon byl nyní prázdný.

Dva strážní měli s sebou pochodně, kterými svítili do každého kouta, aniž by však cokoli našli. A také stráže stojící pod balkonem na zavolání odpověděly, že neviděly nikoho ani přicházet, ani odcházet.

Velitel stráže se obrátil k Achenatimu a rozpřáhl ruce.

"Ať už sem vnikl kdokoli, nyní už nehrozí žádné nebezpečí."

Faraonův syn rozmrzele přikývl. Uměl si představit, že si o něm ten muž teď může myslet, že není plně při smyslech - třebaže by se ani v nejmenším neodvážil něco byť jen naznačit.

Achenati ho velice dobře chápal. Konečně, mohl se na vlastní oči přesvědčit o tom, že tu není po nějakém vetřelci ani vidu, ani slechu. Jen docela zpočátku, když všichni vyšli na balkon, měl pocit, jako by zaslechl tlukot křídel. Avšak když se podíval na noční oblohu, nenašel tam nic.

"Jestli si přejete, můžeme kolem této části paláce zesílit stráže," nabídl velitel stráže. "Nebo pro jistotu nechat pár

mužů ve vašich komnatách."

"Ne," rozhodl Achenati. "Myslím, že to nebude třeba. Asi se mi jen něco zdálo. Události dnešního dne mě příliš vyčerpaly."

"Jak si přejete, pane."

Velitel si zjevně oddechl a dal svým mužům znamení, aby spolu s ním opustili komnaty.

Když pak Achenati opět osaměl, vrátil se zpět k mycímu stolku, vrátil umyvadlo na původní místo a znovu se na chvíli zadíval na svůj obraz v zrcadle.

Skutečně si návštěvu té mladé ženy jen vyfantazíroval?

Je možné něco vysněné vnímat tak intenzívně - s každou částečkou těla, každým hnutím mysli?

Každopádně měl naprosto jasný pocit, že ta žena nebyla přelud, nýbrž z masa a krve, a že kdyby natáhl ruku a pustil ji ještě blíž k sobě, mohl by se jí dotknout.

Dokonce nyní, když byla zase pryč, jako by stále ještě ve vzduchu zůstávala nasládlá vůně, svědčící o její přítomnosti.

Dokonce i šramot, který předtím doprovázel její příchod, jako by znovu slyšel.

"Nemysli si, že se dám odehnat tak snadno."

Achenati leknutím strnul, když zaslechl za zády její nanejvýš skutečný hlas.

Namísto, aby se okamžitě obrátil, podíval se nejprve do zrcadla před sebou. Ale v něm nic neviděl. Místnost za jeho zády byla prázdná.

"Co je?" dolehl k němu její posměšný hlas. "Nemáš dost odvahy, podívat se mi do očí? Nebo mě snad považuješ za přízrak?"

Teprve nyní se pomalu obrátil - a skutečně tu stála ona. Jako při svém prvním příchodu i teď stála mezi dveřmi na balkon a hleděla na něho s trochu pyšně zvednutou bradou.

Jak je to možné? Vždyť přece v zrcadle nikoho za sebou...

Obrátil se a znovu se podíval do zrcadla.

Ale tam stále ještě nebyla vidět. Odráželo se v něm vše, vše naprosto přesně - jen ona chyběla!

"Jednou to pochopíš," řekla, jako by dokázala číst jeho myšlenky.

Když se chtěl znovu obrátit k ní, uviděl, že náhle i odtud zmizela.

"Ještě se uvidíme," uslyšel hlas, který k němu dolehl z balkonu.

Vyběhl ven a tentokrát už nebyl skoro vůbec překvapen, že tam nikoho nenašel. Jen nad sebou - kdesi na noční obloze - zaslechl opět tlumený tlukot křídel.

Zamyšleně se vrátil zpět do svého příbytku. Tentokrát dveře na balkon pečlivě zavřel, nežli se odebral do své ložnice.

Ta tajuplná mladá žena mu ale nešla z hlavy.

Jestlipak je pravda, že bohové vždycky zvláštní události oznamují zvláštními předzvěstmi?

A jaké to asi mohou být události, jež bohové v tomto případě předpovídají?

Duncan Luther a George Romano vstoupili do sálu, ve kterém se měla konat slavnostní hostina na jejich počest, s nanejvýš smíšenými pocity.

Malá delegace sluhů a jiného personálu královského dvora je krátce před polednem z hostovských pokojů dovedla sem. V pestře vyšívaných oděvech, podobných tóze, které jim byly přineseny pro dnešní příležitost, se cítili tak naparádění a nápadní jako dva papoušci. A přece tento jejich pocit zmizel hned, jakmile byli uvedeni do sálu.

Místnost byla naplněna několika desítkami lidí, kteří všude postávali v malých skupinkách a většinou byli oblečeni ještě mnohem honosněji než Duncan a Romano. Většina z nich držela v rukou poháry a George Romano si v tu chvíli bezděky vzpomněl na spoustu cocktail parties sydneyské smetánky, na kterých býval dříve sám častým hostem.

Místnost byla zatemněná a okna byla zahalená těžkými textiliemi, avšak celá řada pochodní na stěnách a spousta svícnů na sváteční tabuli se postarala o více než dostatečné světlo.

Romano vzal tuto okolnost s povděkem na vědomí. V jeho nynější formě bytí ho stálo velké úsilí pohybovat se v jasném slunečním světle, které nyní vládlo venku.

Naštěstí byly přes den téměř všechny prostory paláce zatemněny - čistě jen z klimatických důvodů. Teploty totiž v poledne stoupaly zpravidla až na čtyřicet stupňů ve stínu.

Jakmile vstoupili do místnosti, část hovorů umlkla. Většina hlav se jako na povel obrátila jejich směrem, naprosto zjevně byli pozorováni ze všech stran. Tu a tam se ozvalo kradmé zašeptání, či zamumlání, zakryté dlaní.

Duncan Luther měl pocit, jako by se tu navzájem vyvažovaly posvátný strach a skepse. Zřejmě se už mezitím po celém dvoře rozkřiklo, že se objevili dva zvláštní hosté.

Přitom však na ně nikdo nepromluvil, zatímco je jejich průvodci dovedli až k jejich místům u obrovské sváteční tabule a vzápětí opět zmizeli. Zdálo se, že si nikdo z hostů netroufá k nim přiblížit.

Rozhodli se nevšímat si toho. Protože dosud nikdo u stolu neseděl, zdrželi se zatím taky ještě toho, aby usedli - navíc jim ještě utkvělo ze včerejšího vezírova školení výslovné upozornění, že by platilo za velice těžký přestupek, kdyby někdo usedl ke stolu či dokonce začal jíst dříve, než se posadí farao.

Duncan Luther se rozhlédl. Jediné známé osoby, které našel, byli Achenati a vezír, kteří stáli poněkud stranou a byli pohrouženi do hovoru se skupinkou jiných lidí. Faraonův syn pohlédl krátce jejich směrem a pozdravil je krátkým posunkem, nežli se zase soustředil na své společníky.

Duncan měl pocit, jako by jim chtěl naznačit, že při tom, co je nyní čeká, budou odkázáni jen sami na sebe.

Samotný faraon zjevně nebyl ještě přítomen. Jakkoli se Duncan a Romano rozhlíželi, nemohli nikde v sále najít nikoho, kdo by v jejich očích připadal v úvahu.

Zato objevili hladce oholeného staršího muže s propadlými tvářemi a hustým černým obočím, oblečeného do drahocenné temně rudé řízy. Stál poněkud stranou uprostřed hroznu podobně - třebaže ne tak honosně - oblečených mužů a s neskrývanou nenávistí hleděl směrem k nim.

Vtom jejich pozornost odlákal mocný úder gongu.

Veškeré hovory okamžitě zmlkly a všechny oči se obrátily směrem k té části sálu, kde se nacházel průchod lemovaný sloupořadím.

V příštím okamžiku vstoupil do místnosti faraon - a následovaly ho nejméně dva tucty sluhů, kteří ho doprovázeli až k jeho místu v čele tabule.

Každý v sále se uklonil, někteří víc, jiní méně. Aby nebyli nepříjemně nápadní, následovali také Duncan a Romano všeobecnému příkladu, ale jejich pohledy zůstaly upřeny dopředu.

Jestliže Duncan očekával nějakou impozantní postavu, pak se nyní cítil zklamán.

Muž byl malý a obtloustlý, skoro rozteklý. Tváře měl rozpálené do ruda, jako by ho každý krok stál ohromné úsilí.

Impozantní však byl jeho oděv. Na ramenou mu spočíval zlatě vyšívaný plášť a hlavu zdobila nádherná faraonská koruna, ze které se nad čelem tyčila zlatá kobra v útočné pozici. Pod ní měl na hlavě šátek, protkávaný zlatými nitkami, jež se ve světle svíček při každém pohybu třpytily a jiskřily. A v rukou držel zlaté žezlo, jehož hlavice představovala jakési egyptské božstvo.

Ale ani tato všechna pompa nedokázala skrýt, že je faraon starý, nemocný muž. Jeho dech byl chrčivý a namáhavý, krok těžký a plouživý, musel se nechat podpírat jedním sluhou, aby vůbec došel ke stolu.

Ztěžka dopadl na svoji trůnu podobnou židli v čele stolu, aniž by svému okolí věnoval jediný pohled.

Teprve na jeho znuděné gesto se odvážili také ostatní usednout ke stolu.

Duncan Luther si všiml, že Achenati a vezír usedli hned vedle faraona.

Také nápadný muž v temně rudém oděvu, který si je tak nepřátelsky prohlížel, seděl poblíž. A opět k nim vrhl další zamračený pohled.

Oni sami seděli více než dvacet metrů od faraona, proto bylo pro ně nemožné zaslechnout cokoli z toho, co se v jeho společnosti hovořilo.

A vůbec už ne, když faraon zahájil hostinu a do sálu se vhrnul celý houf sluhů, kteří počali hned roznášet víno i jídlo. Co se masa týče,zdálo se, že obzvlášť měli zálibu v opeřencích, kteří byli připraveni na nejrůznější způsoby.

Dokonce i když u královské tabule vládla tak přísná etiketa, atmosféra se brzy uvolnila a všeobecná nálada zlepšila.

Samotný faraon jen zřídkakdy něco řekl. Také jídla se sotva dotkl. Většinu času prostě jen seděl pohroužen sám do sebe a zíral na stůl před sebou. A tu a tam se jeho tělo otřáslo prudkým záchvatem kašle.

Také hudebníci a nádherné tanečnice, kteří vstoupili do sálu a svojí produkcí podmalovávali slavnostnost hostiny, upoutali jeho pozornost sotva víc než zběžně.

A směrem k oběma cizincům se nepodíval už vůbec. Zdálo se, jako by veškerou tu nádheru kolem sebe ani nevnímal. Působil znuděným a znechuceným dojmem.

Duncan Luther pochopil, že pro faraona jsou akce jako tahle jen obtížnou povinnou rutinou.

Trochu ho to uklidnilo.

Čekal, že bude postaven před bystrého a nedůvěřivého monarchu, který ho svými otázkami bude přivádět do rozpaků. Nyní viděl, že se stali jen naprosto nepodstatnou součástí denního programu.

Ale mýlil se.

Trvalo dobré dvě hodiny, než hostina skončila a sluhové opět uklidili stůl.

Poháry na víno však zůstaly na místě. Sluhové, kteří stáli ustavičně pohotově kolem stolu, na znamení rukou přispěchali a dolili.

Rozhovory utichly, když znovu zazněl mocný úder gongu. V sále se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet i ten příslovečný špendlík spadnout na zem.

Duncan a Romano si všimli, že faraonův syn povstal a pohlédl směrem k nim.

"A teď," začal, "je na čase poděkovat oběma mužům, na jejichž počest se tato dnešní hostina uspořádala. Prosím vás, povstaňte." Poslední slova patřila právě jim.

Váhavě uposlechli výzvy.

Duncan se cítil poněkud nepříjemně, když si uvědomoval, jak ho všichni kolem dokola pozorují. Dokonce i faraon, který ještě před chvílí vypadal, jako by měl každou chvíli usnout, zvedl hlavu a se zájmem si je prohlížel.

"Jsou to dva cizinci, kteří k nám přišli z velice vzdálené země," hovořil dál Achenati. "Jmenují se Duncan Luther a George Romano. Jsou čarodějové a přišli, aby poznali náš lid a aby nám vzdali hold."

To přesně souhlasilo s historkou, kterou si Duncan a Romano připravili. Duncan pochopil, že vezír bezpochyby faraonova syna informoval o včerejším rozhovoru.

"A jako dar s sebou přinesli něco nanejvýš drahocenného," pokračoval Achenati. "Darovali mi druhý život. Neboť mě okamžitě po svém příchodu zachránili, abych se nestal obětí tří atentátníků, kteří mě chtěli zabít hadím zubem!"

Všude kolem se zvedlo mručení, které utichlo, teprve když zvedl faraon ruku.

"Musím vám poděkovat," řekl král, obrácen k Duncanovi a Romanovi. Jeho hlas byl slabý a rozechvělý. "Život mého syna je mi dražší než můj vlastní. Neboť on bude pokračovat v tom, co jsem já začal. Kéž by byla jeho vláda stejně slavná jako moje." Znovu se otřásl záchvatem silného kašle. "Jste mi vítáni, jak dlouho budete chtít. Jste mými hosty, a máte-li nějaké přání, vyslovte je a bude vám splněno.

Duncan se uklonil.

"Děkujeme vám," odpověděl. "Prozatím je pro nás vaše pohostinství dostatečným dík em. Postačí nám, když se budeme moci rozhlédnout všude kolem, abychom pak mohli doma co nejvíce vyprávět o vás, vaší slavné vládě a vašem hrdém lidu."

Zdálo se, že uhodil na správnou strunu. Faraon vypadal polichoceně a velkoryse přikývl.

"To je vám dovoleno!"

Tu náhle vyskočil muž v temně rudé říze.

"Lže!" vykřikl vztekle. "Neposlouchejte je! Nevěřte jim! Nejsou to žádní cestovatelé, ani čarodějové. Nejsou to ani lidé, nýbrž ďábelská stvoření. Ó ano, snad mají magické schopnosti, ale ty pocházejí z pekla! A oni zde nejsou proto, aby vám vzdali čest, nýbrž aby přivedli královský dům do neštěstí!"

"Neštěstí?" zeptal se Achenati, na kterého zřejmě tento výstup učinil pramalý dojem. "Neštěstí by se stalo, kdyby nepřišli!"

"Může se to tak zdát," namítl velekněz. "Ale to náleží k jejich ďábelskému plánu. Chtějí se vetřít do vaší důvěry, aby vám pak o to zákeřněji mohli vpadnout do zad." Učinil dramatickou pauzu. "Snad jsou zde dokonce proto, aby vás okradli o vaši královskou krev. Ve starých spisech stojí psáno, že se to už jedenkrát před mnoha staletími stalo. Pokud se zde objevili znovu, neznamená to nic dobrého!"

Všude kolem se rozhostil vzrušený šepot. Vzrušení se šířilo.

Duncan Luther a George Romano na sebe znepokojeně pohlédli. Co začalo tak slibně, vyvíjelo se náhle nebezpečným směrem.

Co ví tento muž o jejich způsobu existence?

Faraon si konečně znovu zjednal posunkem klid.

"To jsou těžká obvinění, která tu vznášíte, veleknězi," řekl. "Doufám, že máte pro svá slova důkazy."

"Důkazy? Chcete důkazy?" Velekněz se vypjal a zhluboka se nadechl. Zjevně se na svůj divadelní výstup dobře připravil. "Dobrá, poskytnu vám důkazy. Neboť je spousta způsobů, jak odhalit tyto posly neštěstí a vyjevit jejich ďábelskou povahu."

Pokynul jinému muži v temně rudé říze, aby mu přinesl pochodeň.

Vzal ji do ruky a odměřeným krokem zamířil k Duncanu Lutherovi a Georgu Romanovi, přičemž je pozoroval tak upřeně, jako by je jen pouhým pohledem chtěl srazit k zemi.

Mezitím přinesli další dva kněží veliký dřevěný rám s napjatým bílým plátnem a postavili se s ním za Duncana a Romana.

Kněz pohyboval pochodní před nimi sem a tam, přičemž si však udržoval opatrný odstup, takže se nemuseli od něho obávat žádného přímého útoku.

Přesto byli připraveni na všechno.

"Vidíte?" zeptal se velekněz směrem k faraonovi. "Nemají stín! Už jste někdy viděli lidi, kteří by neměli stín? Nedokazuje jen to dostatečně, že ti dva nemohou být lidmi?"

Faraon zamyšleně přihlížel. Pak pohlédl na Duncana, jako by mu chtěl udělit slovo.

Duncan pochopil, že teď nesmí říct nic špatně. "Souvisí to se způsobem našeho magického cestování. Abychom se mohli stejným způsobem vrátit domů, museli jsme tam nechat své stíny. Ony jsou kotvou, která nás poutá k našemu domovu a která nám ukáže cestu zpět."

Na několik vteřin zavládlo mlčení.

"Hm," zabručel faraon potom a podíval se po nejbližších spolustolovnících. "Myslím, že to zní důvěryhodně. Nerozumím sice příliš magii, ale mně to zní důvěryhodně."

Duncan s úlevou pozoroval, že i většina sálu došla ke stejnému závěru jako panovník, a že souhlasně přikyvují.

"Lži! Samé lži!" zaječel velekněz vztekle. "Ale já je odhalím. Neboť existuje něco, čeho se tito tvorové bojí víc než divoká zvířata ohně. Sluneční světlo!"

Duncan a Romano zpozorovali, jak kněží přistoupili k zatemněným oknům. Na pokyn velekněze všichni jako jeden muž odhrnuli těžkou tkaninu stranou.

Do sálu vrazilo prudké sluneční světlo. Duncan Luther zaslechl, jak George Romano krátce zasténal, když ho světlo zasáhlo. Avšak nikdo v sálu si toho nevšiml, protože všichni si instinktivně zakryli oči rukama a také odevšad se ozývající šustění závěsů pohltilo ono krátké vzdechnutí.

Velekněz zmateně hleděl na to, že ani sluneční světlo zjevně nemá na Duncana a Romana žádný vliv. S tím zřejmě nepočítal.

"Nuže, velekněže," ujal se slova Achenati. "Co jste nám tím chtěl dokázat?"

Velekněz se rychle vzpamatoval.

"Počítal jsem s tím, že už jen toto pouhé světlo bude stačit k jejich odhalení. Ale ti dva jsou silní. Přesto je tato zkouška odhalí. Proč nepřikážete svým zachráncům, aby vstoupili do přímého světla?"

"Proč bych to měl dělat?"

Duncan krátce pohlédl stranou na Romana, a když ten nenápadně přikývl, přihlásil se znovu o slovo.

"Tak dobrá," řekl. "Jestliže je to pro vašeho velekněze tak důležité, rádi uděláme, co požaduje. Snad ho to přesvědčí, že nejsme tím, co v nás vidí."

Slunce stále ještě stálo vysoko na obloze a proto přímé světlo nedosahovalo do místnosti daleko.

Velekněz s úžasem přihlížel, jak přistupují k velikému oknu, a vypadal skutečně zdrceně, když zdánlivě bez problémů vstoupili do slunečního světla.

Duncan však pozoroval, jak Romano zápasí se sebou samým, neboť ho sluneční světlo okrádalo o síly. A přece navenek nedal nic znát.

"Tak," řekl Duncan velekněz, aby Romana nevystavoval dále zátěži. "Vyvrátili jsme tím s konečnou platností vaše pochybnosti a můžeme se vrátit ke stolu?"

Právě tam chtěli zamířit, avšak velekněz stále ještě neměl dost. Odhodlaně se jim postavil do cesty.

"Stát!" vykřikl. "Třebaže jste zvládli i tuto zkoušku, je tu přece jen něco, co vás překoná."

Zpod svého oděvu vytáhl zakřivenou dřevěnou hůl a přidržel ji proti nim jako kříž. S planoucím pohledem kráčel proti nim.

Duncan a Romano přihlíželi spíš vyjeveně, když jim zašermoval holí před očima.

Jako by každou vteřinou víc a víc ztrácel svou víru.

"Ne, ne, to není možné," zakoktal se, avšak vzápětí se vzpamatoval. Obrátil se k faraonovi a vztekle ze sebe vyrazil: "Jedno je ale odhalí. Jedno nesnesou. Dotkne-li se jich tato hůl, spálí je jako oheň."

S těmito slovy mrštil holí proti nim.

Duncan ji obratně zachytil, několikrát si s ní zatočil kolem zápěstí, než strnul a pohlédl na faraona.

Ten spokojeně přikývl, jako by od samého počátku neměl nejmenší pochyby, že tuhle zkoušku zvládnou.

Duncan se obrátil k velekněze a hodil mu hůl zase zpátky.

Velekněz byl natolik překvapen, že hůl upustil na zem, a když se pro ni shýbal, srazil se s jedním ze svým podřízených kněží, který přiskočil, aby mu hůl podal. Vztekle ho odstrčil stranou.

S obličejem zrudlým vztekem se napřímil a znovu nasadil k nějaké slovní tirádě, avšak faraon ho předešel: "A už dost! Naši hosté podali důkazy, že není důvodu, proč jim nedůvěřovat. Zachránili mému synu život a přestáli vaše zkoušky. Uznejte tedy svoji porážku a mlčte! Že nemají stín jen dokazuje, že vládnou bezpochyby velkými magickými schopnostmi. Přál bych si pohovořit s nimi trochu podrobněji... Vy..." přitom pokynul vezírovi, svému synovi, stejně jako Duncanovi a Romanovi, "...mě doprovodíte do mých osobních komnat."

"Trvám na tom, abych byl rovněž při tom," zvolal velekněz. "Být s vámi samotni, to je přesně to, co chtějí."

Faraon vzdychl a pokrčil rameny "Tak se tedy přidejte taky."

Služebnictvo, které faraona doprovázelo cestou do sálu, ho vyvedlo zase ven. Duncan, Romano a ostatní vyzvaní se připojili.

Velekněz, jak se zdálo, nedokázal porážku spolknout. Neustále je pozoroval zachmuřeným pohledem.

Skupinka služebníků dovedla faraona do jeho soukromých komnat, a když usedl na sedátko a odložil královské insignie, znovu odešla.

Teprve nyní, z blízka, bylo vidět, jak je na tom faraon špatně. A taky jeho zdraví bylo téma, na které bezprostředně stočil řeč.

"Jestli je pravda, že vládnete magickými silami, jež jsou zdejším kněžím neznámé, pak se vás ptám, jestli také vládnete léčitelskou silou nebývalé účinnosti."

Duncan nejprve nevěděl, jak odpovědět, když tu náhle pochopil, že vlastně má v Georgi Romanovi zřejmě toho nejkompetentnějšího průvodce, jakého si mohl přát. Konečně býval přece primářem jedné z nejvyhlášenějších sydneyských soukromých klinik. Než zemřel.

"To mohu zjistit až po důkladné prohlídce," převzal iniciativu Romano. "A taky to závisí na tom, jestli jsou ve vaší zemi takové prostředky, ze kterých by se dal sestavit účinný lék." A tiše, aby to slyšel jen Duncan Luther, dodal: "S nějak zvlášť moderně vybavenou lékárnou asi počítat nemohu."

Faraon přikývl. "Každá paže, každé oko a každý rozum v této zemi vám pomůže, abyste dostali, cokoli budete požadovat."

" Zapřísahám vás, neposlouchejte je!" vmísil se velekněz vzrušeně. "Nevystavujte se takovému nebezpečí! Zabijí vás!"

Zdálo se, že to už faraona začíná nudit. Vyhlídka, že by dostal něco, co by mu pomohlo v jeho utrpení, byla lákavější.

"Vaše medicína, velekněže, mi každopádně v posledních letech příliš pomoci nedokázala. Nesliboval jste mi ještě před několika týdny, že se mi brzy povede lépe?"

"Taky že ano. Naši kněží se denodenně modlí za vaše zdraví. Ale nesmíte se vydávat do rukou těchto ďáblů. To nejsou lidé. Copak jste neviděl, že nemají stín? A jsou odolní proti jedu!"

"Odolní proti jedu?" zopakoval Achenati ostražitě. Pronikavě se na velekněze zadíval. "Odkudpak toto víte?"

Velekněz se polekaně zarazil. "Nu, ve starých spisech je tak psáno."

"A není tam taky psáno, že nesnášejí světlo nebo že se nemohou dotknout Amonovy hole?" zeptal se Achenati.

Velekněz stiskl rty a mlčel.

"A co jestli to víte odjinud?" rýpal dál faraonův syn.

Duncan Luther si v první chvíli pomyslel, že Achenati také při včerejším boji viděl, jak bodnutí dýkou s otrávenou čepelí nezpůsobilo Romanovi smrt.

"Co tím chcete říct?" zeptal se velekněz číhavě.

"Nic. Jenom se ptám, jestli je náhoda, že jsme v kapsách těch atentátníků našli mince, které se razí v chrámu."

"Nesmysl. Sám víte, kolik je v oběhu mincí.

"Ano, ale tohle byly docela nové mince."

"Co mi to chcete podsunout?" zvolal velekněz pobouřeně. "Myslíte si snad, že že bych se natolik rouhal proti bohům, abych..."

"Ticho! Ticho!" zvolal faraon přeskakujícím hlasem. "Tohle mě vůbec nezajímá. Svoje spory si vyřiďte jen mezi sebou." Jako by se v něm náhle cosi zhroutilo, smutně si vzdychl. "Cítím se unavený a vyčerpaný. Chci mít klid. A chci, aby mi bylo líp. Proto je rozhodnuto. Tento muž mě prohlédne. Dnes večer. Třeba dokáže to, co jste mi vy nemohl poskytnout." Jeho pohled zalétal kamsi do daleka a v jeho tučném obličeji se objevilo cosi až dětinského. "Vyjet si tak

ještě jednou do nilských bažin na lov krokodýlů. Jako za starých časů."

A zasněně zavřel oči. Hlava mu klesla dopředu a několik vteřin nato už silné chrápání svědčilo o tom, že usnul.

Když se večer Duncan Luther znovu pokusil odejít ze svých komnat, stráže mu už nebránily. Namísto toho dva ze čtyř mužů předstoupili na krok před něho a uklonili se. "Doprovodíme vás, pane, kamkoli půjdete."

Duncanovi došlo, že se jeho a Romanovo postavení změnilo. Jejich vystoupení dnes v poledne a velekněžova blamáž měly za následek, že od nynějška nebyli drženi na krátké, nýbrž na dlouhé oprati. Mohli se sice volně pohybovat v prostorách paláce, ale jejich strážci byli stále s nimi.

Protože byl George Romano před čtvrthodinou odveden suitou služebnictva, aby prohlédl faraona, rozhodl se Duncan využít času, aby si vyjasnil jinou naléhavou otázku.

S potěšením zaznamenal mezi strážci jednoho z mužů, kteří je sem včera přivedli. To mu ušetřilo dlouhé hledání cesty.

"Odveď mě do toho sálu, kde jsi nás včera našel s faraonovým synem," přikázal mu.

Oba muži ho vedli labyrintem palácových chodeb a chodbiček, až se konečně dostali do chodby, ve které se včera Duncan Luther a George Romano objevili.

"To stačí," řekl Duncan a zastavil se, když dorazili až ke vchodu do sálu. "Dál mě už doprovázet nemusíte. Nechte mě teď samotného a počkejte na mě za rohem."

Muži na něho udiveně pohlédli.

"Máme přísně nařízeno, abychom vás nenechávali samotné. Ani na vteřinu. Jsme za vaši bezpečnost odpovědni svými životy."

Duncan rozpřáhl paže. "Co by se mi tady mohlo stát? Nikdo tu není. A kromě toho je tato chodba jediný přístup sem. Nemohu se tedy odtud vzdálit. Docela mi postačí, když na mě počkáte o kus dál."

Oba muži stále ještě nevěděli, co vlastně mají dělat.

"Přišel jsem sem, abych vykonal modlitbu," vysvětloval Duncan dále. "Je mojí povinností poděkovat bohům, že nás ochraňují na naší cestě, a musím to učinit na místě, kterým jsme sem přišli. Při této modlitbě však musím být sám, nikdo mě nesmí vidět, jinak se bohové rozzlobí. No, tak co? Nebo musím jít nejprve za faraonem a poprosit ho osobně o dovolení, abych mohl o samotě vzdát svým bohům dík?"

Zdálo se, že to strážce s konečnou platností přesvědčilo. Stáhli se za nejbližší roh, přičemž jim ještě jedenkrát výslovně nakázal, aby za žádných okolností nenahlíželi do chodby a aby zadrželi každého, kdo by se pokusil dostat se tam.

Sotvaže mu zmizeli z dohledu, rozhlédl se Duncan pátravě na všechny strany a pokusil se rozpomenout.

Kde přesně stál, když se tu včera objevil?

Prohlížel si amfory, sochy a velké nádoby se zelenými rostlinami, stojící ve výklencích, a pomalu přecházel sem a tam.

Z jakého úhlu pohledu je po svém příchodu viděl?

Po chvíli se mu zdálo, že přece jen našel ono místo, kde se včera vynořil a vzápětí vedle něho i Romano.

Avšak ani podlaha, ani stěny chodby nevypadaly nijak nezvykle. Duncan začal pochybovat o své včerejší tezi. Nebylo tu nic, co by připomínalo průchod.

Začal stěny chodby ohmatávat. Nejprve jeho ruce cítily jen chladný leštěný kámen. Nic jiného se ani nedalo čekat.

A přece potom, když přejel po jednom určitém místě, pronikly jeho ruce náhle do kamene, jako by tam žádný ani nebyl.

Duncan skoro ztratil rovnováhu a upadl dopředu, když najednou ztratil pod rukama oporu. V poslední chvíli se však ještě dokázal zachytit.

S bušícím srdcem ohmatával celou tu zvláštní oblast, ve které se zeď chovala tak podivně, a zjistil, že zaujímá plochu asi dva metry krát dva metry. Při okrajích byl odpor silnější, připadalo mu to, jako by sahal do hustého sirupu. Oproti tomu ve středu necítil téměř nic. Kamennou zdí se dalo projít, jako by byla ze vzduchu.

Duncan Luther krátce strnul na místě a pohlédl k rohu chodby, za kterým stáli strážci. Nevěřil, že by se prohřešili proti jeho příkazům a odvážili se sem dříve, než se u nich znovu objeví, nebo je zavolá.

A pak se pevně rozhodl.

Rázně přistoupil ke stěně - a vstoupil do ní.

V příštím okamžiku byl obklopen neproniknutelnou černí - toutéž černí, která je obklopovala i při jejich cestě sem.

Následoval svůj instinkt a vydal se prostě vpřed. Neproniknutelná temnota kolem něho pomalu řídla a vzápětí vyšel z boční uličky zase do tmavé hlavní šachty, vedoucí k Uruku.

Všechno bylo ještě přesně tak, jak to vypadalo, když vešli do boční uličky.

Když se Duncan podíval na sebe, uviděl, že nemá na těle ani kousek oděvu. Také sandály, které dostal tam, mu zmizely z nohou.

Jediné, co mu na těle zbylo, byl zlatý řetízek s malým křížkem, který měl na krku. Ale ten na rozdíl od všeho ostatního měl u sebe, už když vstupoval do minulosti.

Pochopil, že tu zřejmě funguje nějaký mechanismus, který zabraňuje, aby se dalo s sebou vzít cokoli z minulosti zpět do této štoly.

Naproti tomu v opačném směru zřejmě žádná omezení neexistovala. Jinak by při svém příchodu do Egypta museli být rovněž nazí.

Duncan měl sice předtím v úmyslu vydat se hned zase zpátky boční chodbou do minulosti. Vlastně chtěl jenom vyzkoušet, jestli tu existuje tato možnost návratu.

Nyní ho však jeho nahota přivedla na nápad, který ho přiměl změnit plán.

Sundal si řetízek z krku a položil ho před boční chodbu, ze které právě vyšel. Takto ji pak znovu najde. Jinou možnost, jak si ji označit, neměl.

A pak se vydal nazpět k východu.

Bylo to hodně kilometrů a třebaže kráčel svižně, zabrala mu cesta skoro tři hodiny, ale překonal ji s vědomím, že je třeba udělat něco velice důležitého, ba nezbytného.

Když vyšel z tunelu a ocitl se znovu v táboře, překvapením strnul. Vypadalo to tu, jako by tady v uplynulých čtyřiadvaceti hodinách zuřila prudká písečná bouře. Stan, ve kterém odpočívali, skladiště materiálu a džíp byly napůl zasypané pískem.

Kdyby to sám nevěděl lépe, měl by dojem, že musely uplynout celé týdny od doby, kdy tu byl naposledy.

Duncan si ve stanu oblékl náhradní šaty a pak se vydal k džípu a chvíli cosi hledal v jeho nákladním prostoru.

Konečně to objevil, vzal s sebou a vracel se temnou chodbou zpátky.

Bez odloženého řetízku by nikdy správnou boční chodbu nedokázal najít.

Vypadaly všechny jedna jako druhá a Duncan jich cestou minul několik set.

Duncan si znovu dal řetízek na krk a odhodlaně pak vstoupil do boční chodby. Neproniknutelná temnota mu tentokrát už nekladla takový odpor.

Chvíli nato byl opět v chodbě faraonova královského paláce. Připravoval se na to, že bude muset strážím podat nějaké logické vysvětlení - konečně byl pryč více než šest hodin. Ale k jeho úžasu k tomu muži neřekli ani slovo. Stáli tu, jako by je právě opustil.

Zato však užasli nad jeho zcela jiným oblečením a malým kufříkem v jeho ruce. Avšak zdrželi se jakékoli otázky.

Duncan se jimi nechal dovést zpět do hostovských komnat, kde ho George Romano, jenž mezitím skončil s prohlídkou faraona, už očekával.

"Konečně jsi tady!" vyštěkl na něho a vzápětí překvapeně vytřeštil oči. "Odkud máš to oblečení?"

"To mi nebudeš věřit." Duncan jen s námahou udržel ústa, aby se mu neroztáhly od ucha k uchu. "Ale našel jsem zpáteční cestu." A povyprávěl mu, co objevil.

"Pak tedy odtud rychle vypadněme. Snad bych si tady ještě mohlnahrabat trochu těch drahocenností, které tu všude postávají. V naší době by z nás byli boháči."

"Ne, to bohužel nejde. Bohužel není možné si něco s sebou vzít zpátky do tunelu. Co myslíš, proč jsem se převlékl? Oblečení odtud, které jsem měl při svém návratu, najednou zmizelo.

Romano udělal zklamaný obličej.

"A přesto," trval na svém. "Neměli bychom tu déle zůstávat, nýbrž co nejrychleji zmizet. Čím dřív, tím líp."

"Nezastávám stejný názor. Vůbec ne. To ti vůbec nepřipadá zajímavé vidět to všechno na vlastní oči? Vždyť je to šance, po jaké by každý archeolog nebo historik starověku oblízl všech deset."

"Pro mě za mě. Já nejsem ani jedním z nich. Já si nejsem ani jistý, jestli jsem vůbec ještě člověk."

Duncan se tím nenechal zmást. " Kromě toho jsem pořád ještě přesvědčen, že naše zdejší přítomnost musí mít nějaký význam."

"Třeba ten, abychom tu oba přišli o hlavu. Faraon je totiž velice nemocný. A já nejsem žádný přírodní léčitel. Bez minima moderní medicíny mu sotva dokážu pomoci. A nevěřím, že ho právě potěší, až to uslyší."

Duncan se tajuplně usmál a vytáhl kufřík, který si donesl z tábora a až dosud schovával za zády.

"S tím se dá něco udělat," řekl. "Konečně předměty z naší doby sem s sebou můžeme pronést."

George Romano sáhl po malém kufříku s lékárničkou a otevřel ho.

"Antibiotika, séra, tišící prostředky," zamumlal, když očima přeletěl obsah. Potom zvedl oči a ušklíbl se. "Myslím, že jsi mě právě přemluvil, abychom se tu přece jen ještě chvilku zdrželi."

Achenati pocítil téměř úlevu, když se následujícího večera ta tajuplná černovlasá žena u něho znovu objevila.

Dokonce po ní potají i toužil. Po celý den viděl svým vnitřním zrakem její obraz, do myšlenek mu zaznívalo svůdný zvuk jejího hlasu.

Postavil si židli na balkon a posadil se venku - v naději, že bude moci sledovat, jakým záhadným způsobem to ta žena dělá, že se zjevuje tak neslyšně.

Jeho naděje se ale nenaplnila.

Čekal skoro celé dvě hodiny, a čím více času ubíhalo, tím více polevovala jeho pozornost a tím hlouběji se nořil do svých myšlenek.

"Vidím, že jsi mě čekal," vytrhl ho náhle ze zamyšlení její hlas, přicházející z bezprostřední blízkosti.

Překvapeně vyskočil.

Zničehonic stála před ním, uprostřed balkonu, necelých pět metrů od něho. Také dnes měla na sobě černé šaty, avšak ne stejné jako včera, nýbrž jiné, které byly vepředu v pase svázány stuhou. Třebaže vypadaly daleko prostěji než ty, co měla na sobě včera, zdůrazňovaly každou křivku jejího jemného těla.

Pravděpodobně by na sobě mohla mít i roztrhané žebrácké hadry, aniž by ztratila něco ze své krásy a přitažlivosti.

Stála uprostřed osvětleného pruhu, dopadajícího na leštěnou podlahu balkonu a faraonův syn bezděky zadržel dech, když si na ní poprvé všiml ještě něčeho opravdu divného.

Také ona neměla stín - právě tak jako oni dva cizinci, kteří mu včera zachránili život.

Dobré znamení?

Že by dokonce i ona pocházela ze stejné země jako ti dva cizinci? A pokud ano, byla i ona čarodějka? Musela jí být - jinak by se nedokázala jen tak zničehonic zjevovat.

"É, ano," vymáčkl ze sebe těžko odpověď na její otázku.

Usmála se na něho svým nevyzpytatelným způsobem. "A vidíš, nezklamala jsem tě."

Hlavou mu vířilo takové množství otázek, které jí chtěl položit, jakmile se znovu objeví, ale teď, když zase stála proti němu, měl jazyk jako zdřevěnělý a nebyl schopen ničeho jiného, než na ni jenom hledět.

Jedno ale chtěl učinit každopádně, třebaže mu selhal hlas.

Chtěl se jí dotknout a nahmatat, že toto nejzázračnější stvoření, jaké kdy viděl, není jen přelud.

Udělal krok směrem k ní.

Tentokrát to byla ona, jež zvedla odmítavě ruku a lehce o krůček ustoupila. A přece v tomto jejím pohybu nebyla ani stopa strachu.

"Ne," řeklo. Znělo to jako prosba i varování současně.

Strnul, že by ji mohl odehnat jako plachého ptáčka.

Odvděčila se mu spokojeným úsměvem. V duchu se ptal, jestli jí činí potěšení, že ji nejstarší faraonův syn poslouchá jako cvičené domácí zvíře.

"Kdo jsi?" zeptal se. "Co ode mě chceš?"

Vypadala téměř zklamaně. "Už jsem ti to přece řekla," odpověděla něžně. "Copak si už nevzpomínáš? Chci tebe!"

"Ale jak...? Nerozumím, co máš..."

"A přišla jsem, abych ti učinila nabídku," hovořila dále, aniž by se sebeméně dala rušit jeho koktáním. "Je to nabídka, která je vskutku hodna nástupce trůnu. Nabídka, jakou ti jinak nemůže předložit nikdo na celém světě, ani lidé, ani kněží, ani bohové. A jestli ji přijmeš, naplní se i tvé nejsmělejší sny."

Její slova zněla stejně tajuplně jako její hlas.

"Co ty víš o mých snech?" zeptal se rychle.

Zasmála se a pohodila hlavou stejně posměšným způsobem, jaký u ní viděl už včera.

"Nesnil jsi snad vždycky o tom, jak dosáhnout nesmrtelnosti? A já hovořím o skutečné nesmrtelnosti a ne jen o vzpomínce na vykonané činy! Nesnil jsi o tom, abys mohl jako pták poletovat nocí a při tom vidět vše stejně jasné jako za nejjasnějšího dne? Nebo o tom, abys měl moc? Moc, kterou nemůže mít žádný člověk!" V jejích temných očích se tajuplně zajiskřilo. "A já jsem žena, která ti všechny tyto sny vyplní!"

"Odkud o mně toho tolik víš? Jsi snad vyslankyně bohů?"

Hlasitě se zasmála, mladistvým, lehkomyslným způsobem, jako by udělal dobrý vtip.

"Obávám se, že ti docela nerozumím," přiznal se bezradně. "Řekni mi, co to všechno znamená!"

"Ne!" pravila s odhodlaností, která byla v příkrém rozporu s její okázalou lehkomyslností. "Teď ještě ne. Ne dnes a ne zde, na tomto místě."

"Kde tedy? A kdy?"

"Vím, že existuje místo, kde se pravidelně scházíš s přívrženci Atonova kultu. Venku v bažinách u Nilu, kus jižně od Théb. Je tam malá dřevěná chýše, ve které je jejich shromaždiště."

"Odkud to víš?"

"To není důležité. Důležité je jen to, že to vím. Přijď tam za tři dny krátce před půlnocí. Tam dostaneš odpovědi na všechny své otázky."

Při těch slovech se mu dívala hluboko do očí a jako by se přitom cosi v jejím pohledu změnilo.

Tohleto už nebyl jen svádějící pohled okouzlující mladé ženy, náhle z těch očí vycházela jakási slovy nevylíčitelná, nicméně nepřekonatelná síla.

Síla, která ho obestřela a přibila na místo.

"A tam taky dostaneš mě!" dodala slibné.

Znělo to jako zaslíbení.

Všiml si, že najednou není už schopen hnout se z místa. Bylo to, jako by ho její pohled proměnil v kamennou sochu.

A měl pocit, že ona to nejenže ví, nýbrž se navíc ještě kochá obrovskou mocí, kterou nad ním má.

Pohledem si ho změřila od hlavy k patě tak, že jen silou udržel vládu nad svým tělem. Rukama si pak přejela po vlastním těle a jakoby ve hře rozvázala pás, který jí vpředu spínal šaty.

Látka se nerozezevřela hned, nýbrž zůstala přeložená přes sebe. Neznámá zvedla pravou ruku k hrdlu a prstem klouzala po látce pomaličku dolů, načež se obě poloviny šatů počaly oddělovat.

Ovšem jen na šířku dlaně.

Dost na to, aby to stačilo k odkrytí části drobných, pěkných ňader, která se dokonale hodila k její postavě, štíhlé jako proutek, bradavky však zůstaly skryty.

Její ruka pozvolna klouzala stále níž a níž, až se šaty rozevřely po celé délce. Potom mírně zvedla obě paže do stran.

Tento pohyb vyjevil, že je pod šaty docela nahá.

Jako hypnotizovaný zíral Achenati na temný trojúhelník jejího ohanbí, který se nabízel jeho pohledu.

Jakoby zamilovaná sama do sebe a pohroužena do vlastních myšlenek, zvrátila hlavu do týla a mírně se kývajícími pažemi pohybovala sem a tam jako rákosí ve větru. Bylo to jako by tančila na neslyšnou melodii, přičemž se jí při pohybu šaty rozevřely ještě o něco víc. Jako by mu tím chtěla dát ochutnat to, co ho čeká za tři dny.

Pár vteřin se mu takto předváděla, potom však jako by procitla ze snu.

Pohybem téměř až příliš prudkým si znovu šaty sepjala, teprve pak zvedla oči a opět pohlédla na něho.

Po její dokonalé tváři současně jako by přelétlo něco jako lítost.

"Musím tě teď zase opustit," řekla. Její slova zněla nekompromisně.

"Ne!" vydralo se mu samo od sebe ze rtů. Hlas se mu třásl vzrušením i hrůzou z toho, že by snad skutečně zase mohla jen tak zmizet. Pokusil se přiblížit se k ní, aby ji zadržel, ale nedokázal odlepit nohy od země. "Nechoď! Aspoň ne, dokud..."

Právě se už chystala zmizet ve tmě, když vtom se ještě jednou zarazila a pohlédla na něho, napůl se zájmem, napůl nerozhodně.

Radoval se, že ji navzdory jejímu zdrženlivému, chladnému vystupování přece jen přiměl svou prosbou, aby zůstala.

"Ano, zůstaň," vydechl. "Chci... chci, abys..."

Nebyl schopen mluvit dál. Jak by mohla slova vyjádřit, co chtěl?

Ulehčila mu to.

"Chtěl bys vědět, jestli jsem skutečná, že?" zeptala se číhavě a zdálo se, jako by se tím cítila polichocena. "Chceš důkaz, že skutečně existuji?"

Chtěl přikývnout, ale ani takového pohybu nebyl schopen.

"No dobrá, máš ho mít."

Elegantním pohybem se ocitla u něho, přičemž ani na okamžik neodtrhla oči od jeho tváře.

Přiblížila hlavu co nejblíže k jeho, až se skoro dotýkali špičkami nosů. Aby se mu dostala na úroveň očí, musela si stoupnout na špičky, a přece jí nečinilo žádný problém perfektně udržet rovnováhu. Ani nejmenší zachvění, ani nejmenší zakolísání.

Cítil sladkou vůni její kůže a skoro vykřikl rozkoší, když ucítil na obličeji její dech jako jemný vánek.

Toužil smět jí obejmout, pevně si ji přitáhnout k sobě a přitisknout své rty na její.

Ale toho nebyl schopen.

Konečně se odtrhl její pohled od jeho.

Naklonila hlavu stranou, přiblížila se k jeho krku a v tu chvíli měl pocit, jako by se jí zrychlil dech, jako by vůbec poprvé začínala ztrácet sebeovládání.

Náhle začínal pociťovat cosi jako ohrožení, zatímco mu ústy přejížděla po kůži na krku a současně se jí z hrdla dralo cosi jako zvířecí supění.

Avšak hned vzápětí mu jen dala políbení na tvář.

Polibek, který byl stejně vášnivý jako - ano, to je to správné slovo - nevinný.

"Doufám, že je to dostatečný důkaz," vydechla, než mu definitivně zmizela z dohledu.

"Počkej!" zvolal. "Neodcházej, prosím!"

Odpověď nedostal.

"Tak mi alespoň řekni své jméno!" zvolal za ní, aniž by ještě doufal, že se dočká odpovědi.

"Řeknu," slíbila mu kdesi za ním. "Za tři dny."

Potom zase zaslechl tlučení křídel, které se rychle vzdalovalo, a na veškeré další otázky, které ještě volal do noci, se mu už nedostalo odpovědi.

Trvalo několik minut, než se dokázal znovu pohnout, a když učinil první tápavý a jakoby stále ještě omámený krok, pocítil v celém těle, jako by se mu pod kůží hemžily miliony mravenců.

Také tentokrát žena zmizela beze stopy.

Ale něco bylo jiné.

Na tváři cítil v mírném večerní vánku zcela zřetelně vlhkost, která tam zbyla po jejích rtech.

Ponořen do svých myšlenek se dotkl prsty onoho místa.

Ó ano, za tři dny bude zcela určitě na udaném místě.

"Ten idiot!" prskal George Romano, když se o tři dny později vrátil zpět do hostovských komnat, kde ho už očekával Duncan Luther. "Ten zatracený dětina! Ten blbec! Ve své praxi lékaře prominentů jsem už ošetřoval spoustu pitomců, ale tenhle je překonává všechny."

"O kom to mluvíš?" zeptal se Duncan Luther.

Romano si dal ruce vbok a vzrušeně se zadíval na Duncana. "Hádej!"

Duncan zvedl obočí. "Myslíš...?"

"Přesně toho. Sotva se mu trošku uleví, už je zase strašný silák. Sotvaže se udrží na nohou, nemůže skoro dýchat, ale už se považuje za supermana."

"Znamená to, že tvé léčení zabralo?

"Zřejmě až moc. Představ si, co ten idiot chystá! Lov na krokodýly! A to už zítra. My oba jsme pozváni jako čestní hosté. Máte jet na člunu, který doprovází královskou bárku."

"Co máš proti takovému romantickému lovu?" zažertoval Duncan Luther. Od té doby, co věděl, že se kdykoli mohou vrátit do přítomnosti, bral všechno o něco lehčeji.

"Mám prostě jen strach, že se ten idiot přeceňuje. Člověk, který je nemocný tak jako faraon, může dostat už jen při pohledu na krokodýla srdeční infarkt."

"Opravdu je to tak? Nebo máš jenom ty sám z těch potvor strach?"

"Lov na krokodýly?" opakoval velekněz nevěřícně, když mu jeho důvěrník Jašir předával tuto zprávu. "Faraon

uspořádal na zítra lov na krokodýly? Jak je možné, že se mu tak rychle vede zase dobře?"

"Zdá se, že medicína těch dvou cizích čarodějů je velmi účinná."

Velekněz vztekle udeřil pěstí do stolu, u kterého seděl.

"To není možné. Ti dva ďáblové přece nemohou vládnout účinnější magií než my." Upadl do zachmuřeného mlčení a nějakou chvíli zíral tupě před sebe. "Musíme se bez prodlení postarat, aby ti dva cizinci co nejrychleji zmizeli z faraonovy blízkosti. Nejlépe, když docela zmizí z povrchu zemského."

"Jak toho chcete dosáhnout? Faraon na ně velmi drží a chrání je jako oko v hlavě."

"Však se příležitost najde," pravil velekněz. "Zítra při lovu. Neříkal jsi předtím, že ti dva budou společně s faraonovým synem plout na člunu, doprovázejícím královskou bárku?"

"Ano, to je pravda."

"Pak taky najdeme způsob, jak je odstranit. Snad dokonce i spolu s faraonovým synem. To každého naučí, že není moudré stavět se proti bohům. A proti kněžstvu, které je zastupuje na zemi."

Pátravě se rozhlížel, aniž by někde mladou ženu zahlédl. Zřejmě ještě nenadešel Čas, aby se mu ukázala.

Několik minut čekal, když vtom zase někde poblíž zaslechl onen tlukot křídel, který dosud vždy doprovázel její zjevení.

Otočil se kolem dokola.

"Jsi tu někde?" zvolal. "Jestli ano, tak mě už nenechávej déle čekat. Ukaž se!"

Jedinou odpovědí mu bylo jen zašustění kdesi v křoví za ním.

Achenati se obrátil. A zase nic neviděl.

Zato měl pocit, jako by k němu odkudsi dolehl tichý smích. Posměšný smích, který se dobře hodil k oné ženě.

Hned nato zazněl znovu, a sice přímo za ním.

Když se otočil, uviděl ji stát na druhé straně malé mýtinky. Měla na sobě stejné šaty jako před třemi dny.

"Tady jsem," řekla jen.

"Vidím."

"No a? Líbí se ti, co vidíš?"

Aniž by vyčkala odpovědi, rozvázala pás svých šatů a vzápětí jí látka jakoby sama od sebe sklouzla z ramen a zůstala jí ležet u nohou na zemi.

Polkl. Její nahé tělo jako by v měsíčním světle vyzařovalo jakýsi neskutečný svit.

Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji.

"Jsi... jsi nádherná," řekl.

"Já vím," řekla, jako by šlo o nejsamozřejmější věc na světě.

Přistoupila o krok blíž, jako by se k němu chtěla rozběhnout, ale když jí vykročil naproti, otočila se a několika lehkými kroky zmizela v hustém rákosí na kraji mýtiny.

Běžel k místu, kde se pohroužila do houští.

"Proč přede mnou utíkáš?" volal.

"Špatně si to vykládáš. Neutíkám před tebou."

Obrátil se, když náhle její odpověď zazněla kdesi za jeho zády. Přitom se domníval, že je žena stále ještě někde před ním.

Na druhém konci mýtiny stačil ještě právě tak zahlédnout, jak se někdo mihl ve tmě.

"Říkala jsi, že mi prozradíš své jméno."

"Nefertiiti!"

Otáčel hlavou sem a tam. Zazněla teď její odpověď zprava, anebo zleva? Po obou stranách se rozprostírala jen hustá tma.

Co ji vede k takovéto hře?

"Proč nejdeš ke mně?"

Ucítil dotek na rameni a když se otočil, uviděl ji stát těsně za sebou.

"Jsem přece už dávno u tebe," vydechla. "Jsem ti mnohem blíž, nežli si myslíš."

Rychle, skoro až ve spěchu ji chytil do náručí, jako by měl strach, že by mu mohla znovu uniknout.

Ale tentokrát se poddala jeho rukám, a když ji ucítil těsně přimknutou k jeho tělu, nastal okamžik, kdy každé další slovo bylo zbytečné.

Klesli spolu na zem a ona rozvázala tkanice, které spínaly jeho oděv tak obratně, že to postřehl teprve ve chvíli, kdy byl stejně nahý jako ona.

Její kůže byla navzdory své jemnosti poněkud chladná, ale neztrácel čas přemýšlením nad tím.

V těsném objetí, s ústy vášnivě přitisknutými na sebe, se převalovali na zemi.

Najednou si uvědomil, že do ní vnikl, aniž by si uvědomil, kdy k tomu došlo.

Ležela pod ním a vzpínala se proti němu horní částí těla. Bradavky jejích prsů ztvrdly a dotýkaly se jeho prsou při každém nárazu jeho beder. Nohama se mu zaklesla za zády a pohybovala se ve vstřícném rytmu.

Zpočátku byly její pohyby jen svádivé a mazlivé, ale časem začaly být stále vyzývavější a jakýsi divoký, živočišný rys, jaký by její křehké postavě nikdy nepřisuzoval, nabýval stále víc a víc navrch.

Objala ho rukama kolem šíje a přitáhla si jeho hlavu k sobě. S těžkým oddechováním odhalila ostré špičáky, aniž by je mohl vidět, protože leželi obráceni skráněmi k sobě.

Všechno v ní křičelo touhou zatnout tomu muži zuby do do krku a pít jeho teplou krev, avšak věděla, že se musí ovládnout. Jinak by všechno zkazila.

S nadlidskou silou se udržela.

Ale ještě něco ji udrželo, aby se nepoddala krvavému opojení - něco, co pocítila už ve chvíli, kdy proti němu poprvé stanula v jeho komnatě.

Bylo to vědomí, že v něm nevidí jen oběť. Věděla, že on jí může dát mnohem víc, než jenom tuto jednu noc vášně.

Ne, toto byl muž, kterému chtěla stát po boku.

Ve chvíli, kdy také její výkřiky dosáhly vrcholu, vystříkl do ní. Teplý pocit štěstí, nesrovnatelný s čímkoli jiným, se mu rozlil celým tělem a dlouho neustával. Trvalo ještě několik minut, než jeho úd změkl a vyklouzl z jejího klína. Vyčerpaně odpočívali.

Uplynulo několik dlouhých minut, naplněných jen mlčením.

"Říkal jsi, že mi učiníš nabídku," promluvil nakonec on. "Nabídku, která mi splní všechny mé sny."

"Ano, ale nedostaneš to bez protislužby. Musíš za to zaplatit."

"Řekni mi, co je to za nabídku."

Pověděla mu, co mu může nabídnout. Z úst každého jiného člověka by to znělo jako šílený vtip, zrozený v chorém mozku, avšak jí věřil každé jednotlivé slovo.

"A co je cenou, kterou musím zaplatit?" zeptal se, když skončila.

Usmála se tajemným, vyzývavým způsobem a pohlédla mu hluboko do očí.

"Tou cenou jsem já."

Překvapeně na ni pohlédl.

"Ano, slyšel jsi správně," řekla. "Učiň mě svou královnou a dostane se ti všeho, co jsem ti slíbila."

Dlouhou dobu vládlo opět mlčení a Achenati byl rád, že Nefertiiti nenaléhá, ani se ho nepokouší ovlivnit, nýbrž jen prostě leží v jeho náručí a poskytuje mu čas na rozmyšlenou.

Tentokrát to byl on, kdo převzal iniciativu, zvedl se a současně i ona vstala.

"Žádná cena by mi nebyla milejší," řekl slavnostně. "Dej mi, cos mi slíbila, a já ti zaplatím."

Lov na krokodýly, který faraon uspořádal, se stal akcí státního významu. Účastnilo se ho na půl tuctu královských bárek a další dvě patřily kněžstvu. Na jedné z nich se nacházel i sám velekněz, dobře rozpoznatelný ve svém nádherném rouchu, které neodložil ani navzdory poledního horku.

Největší loď byla samozřejmě ta, na které se plavil faraon. Seděl na vyvýšeném, trůnu podobném křesle, které bylo připevněno na zádi člunu. Odtud měl nejlepší přehled.

Dále je doprovázela ještě suita několika tuctů dalších člunů, které se však držely opodál. Na nich se nacházeli majetnější obyvatelé města nebo rybáři, kteří dnes nemuseli do práce a proto se připojili k této podívané jako diváci.

Tyto čluny zůstávaly v uctivé vzdálenosti také poté, co asi o hodinu později dorazil průvod ke svému cíli.

Pás rákosí tu po obou březích ustupoval širokým písečným pruhům, na kterých v poledním žáru podřimovali nesčetní krokodýli. Bylo jich víc, než mohl Duncan najednou přehlédnout.

Země na obou březích byla udusaná a byla v ní spousta otisků kopyt. Což svědčilo o tom, že Nil na tomto místě jistě musela používat spousta zvířat, přicházejících se napít. Ale to především zrána a navečer.

Když všechny čluny zaujaly své pozice, byly z jednoho člunu do vody naházeny krvavé kusy masa, ba i celé půlky zabitých zvířat, aby se krokodýli nalákali do vody. Avšak jen malá Část z nich se nechala zlákat a vklouzla rychle do řeky. Většina dál setrvávala na břehu a zřejmě se rozhodla dívat se na všechno z povzdálí.

Brzy se uprostřed řeky rozpoutal divoký boj o kusy kořisti. Kormidelník člunu, na kterém byli i Duncan a Romano, pomalu zamířil k tomu místu. Na přídi se už chystali Achenati a další lovci krokodýlů na lov. V rukou svírali dlouhá kopí.

Jakožto královskému synovi náležel Achenatimu první výpad. Dopřál si spoustu času, než si vyhlídl obzvlášť veliké zvíře.

Když pak prudce zabodl hrot kopí do šupinatých zad, zvíře se divoce zazmítalo a pokusilo se kopí zbavit.

To mu ale Achenati nedovolil. Právě naopak. V pravou chvíli se vší silou opřel do kopí, aby vniklo zvířeti ještě hlouběji do těla.

Duncan Luther byl tou podívanou tak fascinován, že nebezpečí, blížící se němu zezadu, zpozoroval pozdě.

Jedna bárka kněžích nabrala kurz na jejich člun a zamířila kolmo na ně.

"Opatrně!" vykřikl Duncan směrem ke svému kormidelníkovi, který už také zaznamenal nebezpečí a pokusil se bárku obrátit, aby se srážce vyhnul, nebo ji alespoň zmírnil.

Marně.

Příď kněžské bárky už mezitím narazila do jejich boku.

Náraz byl tak prudký, že Achenati, lovci krokodýlů, kteří stáli po obou stranách vedle něho a celý tucet dalších mužů spadli přes palubu.

Duncan, který se mezitím mohl na srážku vnitřně připravit, se pokusil náraz vybalancovat, avšak ztratil rovnováhu také a rovněž spadl přes palubu, ovšem z druhé strany člunu.

Když znovu vyplul na hladinu, ozýval se všude kolem vzrušený křik, do kterého se co chvíli mísil bolestný řev. Krokodýli si vybrali své první oběti.

A všechna ostatní zvířata, která dosud setrvávala na břehu, nyní jako na smluvený signál vklouzla rovněž do vody.

Ale nebylo ještě jednoho neštěstí dost.

Nikým neřízená naražená bárka se obrátila a narazila do faraonova člunu.

Nebyl to sice náraz ani zdaleka tak prudký, jako při první srážce, ale stačil k tomu, aby se bárka divoce rozhoupala.

Trup člunu se kolíbal zleva doprava a najednou bylo křeslo na podestě prázdné!

"Faraon! Faraon!" zazněly zděšené hlasy. "Spadl přes palubu!"

Okamžitě se několik sloužících vrhlo za ním do řeky - částečně proto, aby panovníkovi pomohli, částečně proto, aby se sami namísto něho nabídli krokodýlům k sežrání.

Duncan neměl příležitost sledovat, jestli byla jejich snaha úspěšná, neboť v tu chvíli k jeho tělu zamířilo hned několik krokodýlů.

Bylo tu široko daleko jen jedno jediné místo, kam se ještě dalo uniknout.

Dokrauloval k bárce, která byla nejblíž a pokusil se vytáhnout nahoru na palubu.

Avšak právě to byla osudová chyba. Neboť si vybral špatnou bárku. Totiž tu, která do nich vrazila. Člun kněžích!

Jistě by se mu podařilo, dostat se včas na palubu, kdyby se nad ním náhle neobjevil velekněz a nezasadil mu prudký kopanec, až se svalil zpátky do vody.

S prskáním se Duncan vynořil znovu nad hladinu.

"Teď dostaneš, co si zasloužíš!" uslyšel nad sebou trimfálně ječet velekněze.

Duncan se obrátil, aby se pokusil ještě včas dostat k jinému člunu - a hleděl přímo do tlamy krokodýlovi, který se chystal chňapnout po jeho hlavě.

Třebaže už jen stačilo, aby sklapl obě řady strašných zubů a bylo by po Duncanovi, náhle krokodýl s otevřenou tlamou ztrnul.

Duncanovi se zdálo, jako by vycítil jeho náhlou nejistotu, s níž zvíře zaváhalo, zda kousnout či nekousnout. Pochopil, že to nějak souvisí v nezvyklostí jeho existence. Krokodýl sice zcela určitě nemohl vidět, že nemá stín, ale instinktivně vycítil, že je nějaký jiný.

A že bude lepší vyhledat si jinou kořist.

Bestie sebou prudce trhla, obrátila se a vzdalovala se do něho. Rovněž ostatní zvířata se mu obloukem vyhnula.

"Ne! Ne!" velekněz se zděšeně odpotácel pár kroků zpět, když uviděl neuvěřitelné divadlo, které se odehrálo před jeho očima.

Přitom ztratil rovnováhu. Divoce zašermoval pažemi, a aniž dokázal ještě pád vyrovnat, žuchl s plácnutím do vody.

"Pomoc, pomoc!" Jeho těžké roucho mu překáželo v plavání, takže se každou chvíli potopil. "Proč mi nikdo nepo...Áááá!" Jeho poslední slovo přešlo v řev.

Krokodýl, který měl ještě před chvílí spadeno na Duncana, si našel lepší kořist.

A jakmile ji stáhl pod hladinu, utichl velekněžův řev.

Duncan Luther plaval k faraonově bárce, aniž by ho kterýkoli krokodýl napadl. Občas se sice některý vydal jeho směrem, ale pak se zase obrátil, jako by všichni věděli, že tato kořist by nebyla to pravé.

Vytáhl se nad okraj faraonovy bárky a našel tu houf lidí, kteří se nad někým nakláněli.

Duncan si chtěl zjednat průchod davem, když tu k němu přistoupil George Romano s vážným výrazem.

"Co je s faraonem?" zeptal se Duncan. "Zabil ho krokodýl?"

"Ne, to ne."

"Tak co je s ním?"

Romano sevřel rty.

"Docela jednoduše se utopil."

Achenati byl při oslnivé korunovační slavnosti korunován novým faraonem Amenhotepem IV.

Ceremonie se konala na náměstí před Amonovým chrámem a zdálo se, jako by se v tomto ohromném areálu shromáždilo celé město, aby se podílelo na slavnosti.

Duncan Luther a George Romano měli vynikající místa uprostřed nejbližších rádců královské rodiny. Stáli nedaleko trůnu, postaveného na vyvýšeném podstavci, zatímco kolem táhl nekonečný průvod hodnostářů z cizích zemí, vyřizujících faraonovi své poselství a předávajících mu cenné dary.

Ceremonie trvala už několik hodin, když tu sebou náhle Duncan trhl, jakoby ho zasáhl elektrický výboj a se zasténáním si přitiskl paže k tělu.

Byl to nesnesitelně svíravý pocit, jako by se mu cosi pokoušelo vyrvat vnitřnosti z těla.

Když bolest konečně trochu polevila a zase byl schopen vidět poměrně jasně, zjistil ke svému zděšení, že pokožka na jeho rukou jako by zprůhledněla.

Pohlédl stranou a uviděl, že i Georgi Romanovi se nevede jinak. Také on si tiskl obě paže k tělu a hlavu měl napůl průhlednou. A část ramene mu na několik vteřin zmizela skoro úplně.

"Ta temná chodba!" zaúpěl Duncan Luther. "Musíme zpátky!"

Vezír starého faraona, který stál poblíž, si všiml jejich stavu a přiběhl k nim.

"Co je vám? Co se to..." Bezprostředně nato se jeho řeč změnila a Ducan s Romanem slyšeli z jeho úst jen nesrozumitelné brebentění.

"Musíme nazpět do paláce!" pokusil se mu vysvětlit Duncan. "Rychle!"

Vezír se na ně díval, jako by nerozuměl ani slovo.

Duncan pochopil, že tomu asi opravdu tak je.

Efekt, který je až dosud držel v minulosti a zajišťoval jim dorozumívání, se nyní ztrácel.

Duncan Luther pocítil v sobě stísňující smrtelný strach. Strach, že se do slova a do písmene rozplynou v nic, pokud se ihned nevrátí do tunelu. A instinktivně cítil, že ten strach není nikterak nepodložený.

"Hahlem be nachlet ibisi?" doléhal k nim tázavý hlas vezíra. "Me hammet ne..." A znovu se jeho řeč změnila, "...pro vás něco udělat, pak to udělám."

Duncan hned popadl příležitost za pačesy.

"Doveď nás zpátky do paláce," řekl. "Hned! Přišel čas, kdy se musíme vrátit do své země."

Budiž vezírovi přiřčeno k dobru, že třebaže dosud nepochopil, co se před ním děje, jednal okamžitě a bez váhání.

Pokynul několika dalším lidem. Společně s nimi pak odvedli Duncana a Romana ven z chrámového areálu a dolů k Nilu.

Bárkou se přeplavili na druhý břeh.

Příští záchvat byl mnohem horší než ten první. Duncan křičel bolestí a Romano, kterému navíc ještě vadilo i sluneční světlo, se zhroutil na zem.

Protože už nebyli schopni jít sami, přivolal vezír nosítka, ve kterých je nechal donést až do paláce.

V jedné ze stále se krátících chvílí mezi záchvaty, kdy bylo možné dorozumět se, mu Duncan vysvětlil, do které chodby je má dopravit.

Když dorazili do paláce, byly jeho místnosti i chodby téměř liduprázdné. Zdržovala se tu jen malá část služebnictva. Všichni ostatní se nacházeli na korunovačním obřadu na druhé straně Nilu.

Nosiči dopravili nosítka až do určené chodby. S jejich pomocí Duncan Luther a George Romano vystoupili a z posledních sil se nejistě snažili udržet na nohou.

Duncan Luther litoval, že už nebudou mít příležitost, rozloučit se s novým faraonem. Požádal aspoň vezíra, aby mu vyřídil přání všeho nejlepšího.

"A teď nás, prosím, nechte o samotě," požádal rychle, než se zase ztratí dorozumívací schopnost. "Nic nás nesmí rušit, abychom se mohli vrátit domů."

Vezír přikývl. Pokynul nosičům a spolu s nimi opustil chodbu.

"Kde?" vydralo se Romanovi z hrdla, když osaměli.

Duncan ukázal na stěnu přímo před nimi. Nejistě se k ní dopotácel, natáhl roztřesené ruce s děsivým strachem, že by ta tajemná brána v kameni mohla být uzavřena.

Ale jeho strach se ukázal neopodstatněným. Ruka snadno pronikla kamenem.

Cítil, jak se přibližuje další záchvat - tentokrát snad už poslední - a energicky vykročil dopředu.

Romano ho následoval jen o vteřinu později. Zavřel oči a doslova se vrhl proti stěně. Krátce nato vešel do chodby znovu vezír. Nemohl si odpustit, aby přece jen neriskoval tajný pohled za roh, aby viděl, co tam ti dva cizinci provádějí. A s vytřeštěnýma očima přihlížel, jak jednoduše zmizeli ve zdi.

Okamžitě si pospíšil na místo činu a oběma rukama hmatal po stěně chodby, ale jakkoli se namáhal, pod prsty cítil jen tvrdý, nepoddajný kámen.

Stěna byla stejně neprostupná, jako vždy.

Když se nový faraon Achenati večer navrátil do svých komnat, byl už očekáván.

Únava a vyčerpání, které po náročném obřadu pociťoval, byly rázem tytam, když uviděl k sobě přicházet půvabnou postavu Nefertiiti.

"Buď vítán, faraone," pozdravila ho s úsměvem.

Něžně ji vzal do náručí a pevně ji k sobě přitiskl. Snad celou věčnost by se dokázal jen takto těšit z její blízkosti, kdyby náhle přes její rameno nezahlédl další postavy, nacházející se v pozadí místnosti.

Byla to řada svátečně oblečených osob, z nichž ze všech jako by vyzařoval tentýž nepřístupný chlad, který ho také na Nefertiiti tolik fascinoval. Jednu z těch osob dokonce i znal: Harlorkise, nomarchu severní provincie Maazy. Pokud si správně vzpomínal, viděl ho už předtím při korunovační slavnosti, kde mu stejně jako ostatní složil poklonu.

Harlorkisovi u nohou klečela svlečená mladá žena s horní částí těla vzpřímenou strnule a rovně jako svíce. Ruce měla svázány za zády a černý šátek jí zakrýval oči.

Nejpodivnější však faraonovi připadala další osoba, rovněž v slavnostním oblečení, u které se prolínaly jak rysy mužské, tak ženské. Achenati cítil, že právě ona sehraje v jeho osudu výjimečnou roli.

"Je už tedy čas?" zeptal se, když se pomalu odtáhl od Nefertiiti.

Zaznamenala jeho pohled a rovněž se ohlédla.

"Ano," řekla. "Nyní se naplní všechny tvé sny!"

Vzala ho za ruku jako malé dítě a vedla ke skupince.

Strážce předstoupil před ostatní a slavnostně pozvedl kalich, který držel v rukou.

"Toto je Liliový kalich, který tě učiní takovým, jako jsme my," řekl hermafrodit tichým, ale zřetelným hlasem. "Z něho budeš pít krev této dívky, a jakmile naplní tvé útroby, pocítíš, jak tebou proniká nový život."

Nomarch předstoupil a podal novému faraonovi dlouhou dýku s rukojetí, zdobenou drahokamy.

"Avšak musíš ji vlastní rukou obětovat jejímu určení," řekl Harlorkis.

Achenati od něho vzal dýku a pohlédl na dívku, klečící na podlaze. Působila nepřítomným, téměř bezvládným dojmem, jako by byla pod vlivem nějaké drogy, aby vše snášela lépe. Harlorkis ji uchopil za vlasy a zavrátil jí hlavu, aby odkryl její hrdlo.

Achenati cítil, jak tváří v tvář tomu, co se od něho žádá, ztrácí jistotu. Pohlédl na Nefertiiti, jako by u ní hledal pomoc.
Usmála se na něho svým tajuplným, půvabným úsměvem, pro který by udělal všechno na světě a povzbudivě přikývla.
Vypjal se a vážně pohlédl na strážce.
"Udělám to."

Epilog:
Krátce poté co byl Achenati korunován faraonem, vzal si za ženu Nefertiiti (což znamená "Krása přichází"). Odložil jméno Amenhotep IV. ("Amon je spokojen") a nechal se nadále nazývat Achnaton ("Atonu milý"). Pod tímto jménem vstoupil jakožto takzvaný kacířský král do egyptských dějin.
Zbavil moci všemocné kněžstvo Amonovo a přikázal v celé říši odtesat a zničit symboly tohoto boha - ze všech chrámů, budov i nápisových desek. Odstěhoval se z Théb a nechal si na dosud zcela neobydleném místě vystavět nové hlavní město jménem Achetaton ("Atonův obzor"), jež pak, jak praví legenda, po zbytek svého života už nikdy neopustil.
Achnaton vládl celkem sedmnáct let, nežli zemřel - jakým způsobem, není dodnes známo. Poslední portréty ho představují jako zoufalou, tragickou postavu.
Za jeho nástupce Tutanchatona ("Živý obraz Atonův") se pak veškeré změny opět zvrátily: sídlo vlády se navrátilo do Théb, Amonovi kněží znovu získali dřívější důstojnost, všechna zničená znamení byla obnovena a faraon si své jméno změnil na Tutanchamon ("Živý obraz Amanův").
A přece neupadli Achnaton a jeho výjimečné činy nikdy v zapomnění - kromě jednoho, jenž nebyl nikdy zapsán, ani zvěčněn obrazem.
Achnaton nechal vybudovat další, avšak podzemní a špičkou dolů obrácenou pyramidu, jež neměla sloužit jako hrobka, nýbrž jako vězení. Jako žalář pro stvůru, která sem byla deset let po faraonově korunovaci za nejpřísnějších bezpečnostních opatření převezena a uzavřena uvnitř stavby. Stavitelé i dělníci byli popraveni, aby nikdy nemohli o této události promluvit, a po třech generacích zmizela lidem z paměti i ta nejposlednější vzpomínka.
Rovněž Nefertiiti vstoupila do historie, coby tajuplná královna po Achnatonově boku. Jisté je, že ho přežila, ale o jejím dalším osudu je známo právě tak málo jako o tom, kdo vlastně byla a odkud přišla.
Zmizela z historie stejné beze stopy, jako se v ní objevila...

KONEC

Příští svazek 030

Čaroděj

Je hledačem Věčného života. Cestovatelem, jehož zavedla pohnutá dobrodružství takřka do všech zemí světa. Učencem, chránícím tajemství, které by svět, jak jej známe, bylo schopno okamžitě zničit.
Je však i smrtelníkem, kterému nezbývá mnoho času. Jeho život trvá už bezmála sto třicet sedm let, avšak jeho poslání není dosud naplněno. Nesmí zemřít, neboť zde není nikoho, kdo by převzal jeho dědictví. Upírská nákaza by mu sice dala čas, avšak současně i prokletí. Existují jen dvě bytosti, které mu mohou pomoci. Jednou z nich je poloupírka Lilith Edenová...

??

??

??

??

- 1 -